

LYŠKÁNORA 73

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Dešten 1077 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Západní peněžní souručenství * Sluhové a páni *

* Tajný deník: 1076 - třetí část * Palaš *

Motta tohoto čísla

„...Ty papíry jsou učením o alchymistických procesech, jak zlepšit určité alchymistické procesy...“

Zoltar Zemikosa

„...Takže recepty...“

Otakáro Vesta

„...Já vyšším principům mravním nebudu dělat sluhu...“

Worrel Sovák

Západní peněžní souručenství

Opis encyklopedického hesla provedl a pro
Lyškánoru poskytl starosta Bolbuch

Západní peněžní souručenství (též Západní peněžní společenství)

Vzniklo okolo roku 1048 v Gwendarronu původně jako uzavřená společnost, která zahrnovala některé cechy a větší obchodníky. Sloužila ke vzájemnému krytí převodů peněz a finančních operací. Důvodem byla náročnost převozu velkých sum peněz a riziko s tím spojené. Základem Západního peněžního souručenství (ZPS) byla síť důvěryhodných osob (představených cechů, obchodníků, později i starostů měst nebo jimi pověřených lidí), kteří byli schopni u sebe ukládat peníze, na které vystavovali směnky a následně tyto peníze vyplácet buď tomu, kdo je uložil, případně člověku specifikovanému na směnce, případně mohli i proplácet směnku, vystavenou jiným členem ZPS. Systém byl samotnými zakladateli ZPS pečlivě kontrolován a jelikož se velmi osvědčil, byl roku

1055 otevřen pro potřeby všech obchodníků a vážených občanů, kteří mohou doložit řádné placení daní na území království Gwendarron, Mallikorn, Merion, Wallimor, Grogan, Cardar a Wenaren. Kontrola nad chodem ZPS je i nadále v rukou velkých obchodních cechů, ale nad dodržováním pravidel jsou už zainteresovány též království Gwendarron, Wallimor a Cardar, které rovněž zatím jako jediné z činnosti ZPS vybírají separátní daně. Ve výše uvedených zemích má ZPS svou pobočku ve většině velkých měst, dále jsou rezidenti ZPS i na Erkrachtu, v Kasulu, v Karwellu a v Trindindolu. Minimální částka, kterou je možno uložit či zaslat, byla roku 1067 zvýšena na 2000,- zlatých. Poplatky za depozit (uložení peněz) nejsou žádné, poplatky za zaslání částky činí minimálně deset procent. ZPS v poslední době provádí odlévání vlastních zlatých slitků o veliké čistotě, které slouží k ukládání velkých částek. Jeden slitek má cenu 2000 zlatých a váží 20mn. Tyto slitky v žádném případě nenahrazují ražené zlaté mince a nelze s nimi platit, ani člen ZPS je od nečlena ZPS nesmí přijmout. Slouží jen pro vnitřní potřebu ZPS. Společnost neposkytuje půjčky, což bylo jednou z podmínek, které si pro fungování ZPS vymínilo lichváři. V poslední době se proslychá, že ZPS ve spojení s kouzelnickými školami experimentuje na přenosu smének a potvrzení na velkou vzdálenost, ale toto nelze potvrdit.

Velká encyklopedie Gwendarronská,
revidované a doplněné vydání 1069

Sluhové a páni

Sestavil Dwany Růžička

Jelikož se na minulém dobrodružství rozmohlo používání služebníků, rozhodl jsem se

udělat krátké rozhovory s dobrodruhy, kteří s tím měli něco společného.

Prvním dotázaným byl elfí učenec a věstec Worrel Sovák.

Ty ses rozhodl pořídit si na dobrodružství osobního strážce a nosiče, tedy posluhu na pomoc. Co tě k tomu vedlo?

Jelikož po mnoha strastech a nemocech jsem velmi slabý na prsa, usoudil jsem, že nějaká výpomoc by se hodila. Osud tomu chtěl, že mi přivál do cesty Jakoubka.

Později jsi přibral do svých služeb ještě druhého lokaje. Zalíbilo se ti nechat se obskakovat služebnictvem?

Já to nevnímám jako líbilo - nelíbilo. Spíše jde o to, jestli prostředky vynaložené na určité služby jsou adekvátní a jestli mám zapotřebí je plně využít. Nicméně svoji roli v tom hrálo i to, že Pelíšek byl "propuštěn" ze služby u pana Vesty. A jakožto "psíka", kterému chybí pánova noha, se mi ho zželelo. Sám, bez prostředků a s hlubokými hloubavými očima.

Co tě vedlo k tomu nakonec služebnictvo ze svých služeb propustit?

Po zralé úvaze sem zjistil, že prostředky jsou neadekvátní. Mimoto byli oba přijati mezi dobrodruhy a jejich zabezpečení je na triku každého z nich.

Plánuješ v budoucnu najmout si nějaké další služebnictvo, nebo tato zkušenost stačila?

Cykly ví.

Po dotazech na pána byli na řadě sluhové. Nejprve prostý vesničan Jakub Pozlátko řečený Jakoubek.

Řekni nám něco o tom, cos dělal předtím, než ses rozhodl přijmout službu u Worrela Sováka.

Dělal sem na statku nádeníka, pak sem šel do hospody je utratit a tam mě odchyt Worrel, že by měl pro mě práci a nabídl mi hromadu peněz, tak sem to vzal.

Jak se ti služba zamlouvala a jak se ti líbil dobrodružný život?

Služba byla vyloženě oddechová, Worrel toho moc neměl a žádný nebezpečí nehrozilo, krom toho přepadu baráku. A tam jsem zjistil, že me baví mlátit lidi, co sou slabčí než já.

Pověz nám, jak vidíš ty okolnosti svého propuštění?

No seděli jsme v hospodě jako já, Milo a Worrel, pak za náma přilez Vesta a hned začal kérovat do Worrela jakej je to chudák, že má sluhu a že nám platí, že mi zvyšujem požadavky a pod. No zkrátka během půl hodiny nalil do Worrela asi 6 piv a pořád do něj hustil svoje moudra, až nás vyhodil. Ale Worrelovi nic nezazlívám, on za to nemůže a já mu budu pořád pomáhat, i když už ne s bagáží.

Byls přijat za řádného družníka. Jak vidíš svou budoucnost v družině? Byl bys ochoten se nechat znovu zaměstnat jako posluha nebo naopak najmout si jednou za vydělané peníze nějaké služebnictvo?

No upřímně, jediný co vim o tom co je to bejt družník, že se na mě sypou prachy, moc peněz. No žádnou představu nemám. Už nikdy nebudu dělat nikomu poskoka. A služebnictvo budu mít až budu bohatěj a budu mít zámek.

A nakonec bývalý nevolník Milo Pelíšek.

Řekni nám něco o svém životě před tvým zajetím temnými mnichy a osvobozením Nurnskou družinou a jaké důvody tě vedly k tomu vstoupit do jejich řad?

No, můj život se bude z pohledu dobrodruha jevit jako pěkná nuda, ale já byl tenkrát vcelku šťastnej. Přes den celá vesnice vyrazila na pole, jenom naše máma doma vyřařovala, a po večerech jsem se toulal po lese a hledal cokoliv užitečného. A proč jsem vstoupil do družiny? Poslední dobou se to rychle zhoršovalo, a tak jsem v tom viděl příležitost, jak vypadnout. Taky sem cítil, že je to moje povinnost, pomoci těm velkým hrdinům, když šli za nás bojovat proti nemrtvejm.

V družině jsi nejprve posluhoval a po propuštění Otakárem Vestou jsi přijal službu u Worrela Sováka. Vyhovovalo ti nemít žádnou

odpovědnost a poslouchat ostatní?

Odpovědný jsem stejně jako předtím a poslouchat „starší“ družiníky musím jako dřív, takže v tom to nebude. Ve chvíli, kdy jsem na příjál Vestovu nabídku, bylo v družině dost nezdravé ovzduší, a tak jsem si chtěl zajistit někoho, kdo se mě zastane a od koho bych se mohl něco přiučit. Ajanův osud dokázal, že na tom něco bylo. Ke službě u čaroděje jsem se dostal kvůli prohře v kostkách, to už vůbec nebyl výsledek nějakých úvah.

Oba tví pánové tě nakonec ze svých služeb propustili. Kde ty vidíš příčiny těchto událostí?

Vesta mě propustil v takový vypjatý chvílce, když jsem se rozhodnul hlasovat jinak, než si přál, a to nevidím jako svojí chybu. S Worrelem je to složitější. Zaplatil mi pokoj, tak jsem se ho optal, jestli mi platí i jídlo. Rozhodně mi o těch pár drobáků nešlo, jenom jsem chtěl mít jasno. Bohužel se toho chytli někteří spolustolovníci a nafoukli to. Asi jsem to neměl připustit a tak pořád k panu Sovákovi cítím určitý dluh.

Jak si představuješ svou budoucnost v družině? Hodláš dále posluhovat nebo by sis snad rád sám pořídil nějakého sluhu?

Každý z nás někomu slouží i když si to třeba ani neuvědomuje. Takže uvidíme co přinese budoucnost, teď sluhu ani pána určitě nehledám, vyhovuje mi to, jak to je. A moje budoucnost v družině? Asi nikdy nebudu opora frontové linie, spíš bych byl rád taková podpůrná síla, která po boji dá družiníky zase dohromady. A taky bych si rád postavil sroubek u lesa, zasel před ním tuřín a jednou třeba i založil rodinu.

Tajný deník: 1076 - třetí část

Jorchen Kierke

4. hodovan 1076

Takže tedy vyrazíme do Wilfu. V plné sestavě, tedy bez Al-Rahema. Pod velením Zemikosy. Zoltar Zemikosa pravil, že jeho zástupcem se stane Otakáro Vesta. Pochopitelně. A starosta Bolbuch oznámil, že jmenoval starostenským zástupcem Dwanyho Růžičku. Věci

se možná obracejí k lepšímu. Uvidíme.

Na starém voze vyraženo do Nurnu sehnat povoz do páru. Je nás totiž docela hodně. Jsme obchodníci. Vezeme naložené slanečky. Slanečci docela smrdí. Ale vydrží.

8. hodovan 1076

Průjezd Černými vrchy. Na vlastní kůži potvrzeno, že ve vyšších polohách už sněží. Vzpomněl jsem si na Zemikosu a jeho herbář. Při tom pomyšlení musel jsem se usmát. V jednom z černovrských průmysků narazili jsme na gwendarronské opevnění. Zaplatili jsme tučné mýto. O kus dál na mallikornské straně ještě vyšší. Cena slanečků se rázem zšestinásobila. Vypadá to, že Mallikorn na tom není příliš dobře. A vypadá to, že Gwendarron vybírá mýto pouze na mallikornské straně. Aby omezil obchod. Uvědomil jsem si, že mallikornsko-gwendarronská válka vlastně stále pokračuje. Jenom se vede jinými zbraněmi a prostředky.

16. hodovan 1076

Průjezd Mallikornem poodhalil bídu, do které zdejší kraje zabředly, a cena slanečků opět trochu stoupla. Míříme na Wilf a opouštíme kraj ticha před bouří. Navečer se ubytováváme ve střídmém hostinci U smuteňského jablka. Název hostince zcela pochopitelně podnítl zájem a zvědavé otázky. Smuteň je totiž mallikornský kraj, léno pánů ze Smutně, kteří ve znaku nosí jablko. To je známý fakt.

Poté, co Zoltar Zemikosa, náš vůdce, zavětlil, že lokál vede paní hostinská středního věku se svou malou dvanáctiletou dcerou, postavil se doprostřed lokálu, založil ruce v bok a začal být bodrý. Z toho, jak se pohupoval v bocích, došlo mi ihned, že přemýšlí, jestli dostane starou nebo mladou.

O Wilfu zjištěno, že jde o elfský kraj. Což tedy, dle mého názoru, ví každé malé dítě. Hraniční přechody jsou hlídány, ale nikterak ostře. Elfové jsou na svou zemi pyšní. A ryby mají rádi, ryby jsou totiž ve Wilfu vzácné. Jenom nevím, jestli takhle drahými slanečky někoho potěšíme.

A proč se hostinec jmenuje U smuteňského jablka? Hostinská pravila, že název vzešel z příběhu jejího rodu. Její děd byl jistý Gnot

ze Smutně. Nikdy ho neviděla. Ale ví, že ten Gnot vedl kdysi spor se sousedem a nějaký žoldáci v tom sporu sehráli neblahou roli. Co se stalo s Gnotem, hostinská neřekla, ale vyznala se z toho, že panství zdědily babička s matkou. Manželem paní hostinské se po letech stal nějaký pan Vavřinec. Byl to vikomt, což znamená nízký postavený šlechtic. Vikomt Vavřinec prý sloužil králi. Pochopil jsem, že tomu starému. Vavřinec totiž potom během převratu zmizel. Rodina byla novým vladařem z panství vyhnána a smuteňské panství král věnoval Ochtorovi z Kypřína. Ochtor je potomek Ochrotův, což byl soused, se kterým Gnot ze Smutně kdysi vedl spor.

Zeptal jsem se Zemikosy, jestli už si vybral. Jestli starou nebo mladou. Řekl, že je mu to jedno.

17. hodovan 1076

Sdělil jsem dvoulůžkovou jizbu se Zemikosou, ale spal jsem sám. Tedy vlastně s Rút. A potom u snídaně dozvěděl jsem se od vůdce, že zvětlila ta stará. Ten Zemikosa je vážně obdivuhodný.

Deset hodin. Wilfská hranice. Hraniční domek, dřevěná závora. Tři elfové s halapartnami v helmách s dlouhými péry. Hraniční hlídka. Vypptali se na několik formalit a s milými úsměvy vpustili Nurnskou družinu, teď obchodníky se slanečky, které za tu cenu nikdo nejspíš nekoupí, do země. Cena slanečků se opět drobně zvedla řádově na sedminásobek nákupní ceny. Ale to není podstatné. Jsme ve Wilfu.

Wilf. Musím se přiznat, že jsem jako u vytržení! Trindindol své krásy před cizinci skrývá, ale tady, tady je dávají na odív. Vozy jedou zvlněnou pahorkatinou a po sněhu ani památky. Je docela teplo. Krajina je malebná jako obrázek. I hobiti zmlkli nad tou nevysovitelnou krásou. Cítím, jak se mi v duši usazuje mír a myslím si, že to samé cítí i mí druzi. Jsme semknutí, přátelští a bažíme pohledem po všech těch krásách vůkol. Míjíme pastviny hojné stád pasoucích se koní. Občas pole ležící ladem do příštího jara, kdy oseto bude blahohojnou plodinou. A ty baráčky! Malebné krásné baráčky, občas shluklé v úhlednou vesničku. Tu a tam hostinec mineme, v některém i krátce odpočineme. Pomalu, ale jistě zapomínáme, proč jsme přijeli. Jsme mírumilovní, vnitřně vyrovnaní.

Duševní harmonie.

Večeře. Konina a skopové, listová zelenina na výtečných bylinkách. Skvostné jídlo na malovaném porcelánu podávané. Na stolech bílá sukna vyšívána kytičkami a ptáčky. Korman Zlotě si po večeři řhl a pravil, že si tím hadrem utře držku. Čímž byla takřka napdozemská posvátnost chvíle rozbita. Myslím si, že Korman Zlotě je hrubý a neotesaný. Vůbec nechápu, proč se s ním Worrel Sovák stýká.

Hostinec nese vznosné jméno U lahodného vína a v ceně ubytování je i horká vonná lázeň. Pravil jsem, že jak jsem dříve řekl, že možná nevyrazím, tak teď to vypadá, že se spíš možná nevrátím. Wilf mne uchvátil a pohltil.

18. hodovan 1076

Zvuzení jemným zvonivým cinkáním. K snídani koňská paštika. Jakoubek vydyndal za příplatek paštičku ze skřivana. Všiml jsem si, že Jakoubek se pěkně rozjel, co mu vypomáhá Milo Pelíšek.

A vydali jsme se vozmo dále. Pahorkatina přešla do širých plání. Venkov. Hodně koní. Někdo řekl, že tady v pláních je, zdá se, hodně malé zaelfení. Což muselo nutně znamenat, že se blížíme k městu.

A navečer jsme jej spatřili. Wilford. Hlavní město. V rovině se domy táhnou od nevidím do nevidím. Úhledné domky. Zahrádky. Vozy pomalu drkotají dlážděním hlavní ulice. Střed města je takový archaický. A tam, před námi, šest věží tyčí se královského paláce. Šest špicí z bílého kamene monumentálních! A těch elfů na ulicích. Rozprávějících, rokujících. V hloučcích. Wilfští elfové nosí splývavé šaty. Jednobarevné pestrobarevné. Vyšíváné, zdobené. Na hlavách čepce. Takové nezvyklé, ale vkusné. Důstojné.

Vůdce Zemikosa šeptem sykl plán. Ubytujeme se a potom půjdeme na procházku. Ale přitom nemohl od okolních panoramat oči odtrhnout. Na procházku se vyložené těším!

Ubytování v hostinci U skřivana. Zjištěno v krátkosti, že nazítří konati se v městě budou jezdecké závody. Koně wilfští prý předčí i

koně darfellské. Ve městě stojí slovatná universita. Je tu prý mnoho universit. Myslím si, že to je trochu nadnesené a přehnané, ale je slušností hosta hostitelé neoponovat. Faktem zůstává, že je tu skutečně nádherně. Taková země z podstaty věci ani nemůže být zlá a zákeřná, jak se snaží někteří lidé v cizině navodit její obraz. Čím jiným mohou být takoví pomlouvači vedeni, než sžíravou závistí? A vědomím vlastního bídného a zpackaného života. Jsem šťastný. Kráčím Wilfem a vstřebávám atmosféru tohoto tolik opovrhovaného a přitom skvostného koutu Starého světa.

Služebnictvo elfa Worrela Sováka z Álfheimu, nedávno postupně přijaté za členy družiny, se dnes začalo domáhat zvýšení mzdy a garantovaného řízku s přílohou čtyřikrát denně. Obzvláště bojovně naladěný jevil se mi ten potrhlý Jakoubek. Milo Pelíšek se spíše temil, tu a tam si přisadil a rozvázně čekali na svoji příležitost. Typický případ záluďného hobita, učebnicový příklad směřující se bestie, jež mne nemůže vyvést z rovnováhy. Ale ne tak Worrela Sováka, který se z rovnováhy vyvést nechal a po nějaké době oběma slouhům přidělil finanční prostředky, se kterými si prý sami mají hospodařit. Jenomže slouhové tlačili na pilu dál a příliš, takže nakonec asi po půlhodině ostudného vydírání panstva lokajstvem se stalo vcelku pochopitelné. Skončili bez peněz a na dlažbě. Takže teď už Worrel nemá žádného sluhu. A Pelíšek s Jakoubkem žádného pána. Což bude, myslím si, ke škodě všem třem.

Ukázalo se, že Otakáro Vesta je velmi pracovitý. Sepisuje denní program a rozkazy všem zúčastněným, toto si potom nechá podškrábnout vůdcem, veřejně vyhlásí a potom dozoruje, zda jsou nařízení plněna v intencích denního programu. Otakáro Vesta je velice výkonný. Trochu to leze na nervy. Mně to ale nevadí. Kochám se Wilfem. A navíc mi vůdce udělil narozdíl od zbytku Nurnských vůdcovské volno. Nejspíš panují obavy, že bych si od wilfských elfů nemusel udržet příslušný odstup. Ale domácí vězení nemám, to ne. Můžu si prakticky dělat co chci. Asi budu sedět v hostinci a obkreslím si do deníku nějaké ty vzory, které zdobí ubrusy a závěsy a malované stropy. Rozličné ty ptáčky a kytičky. Mám elfí vzory na svých álfheimských botách, ale ty jsou úplně jiné. Na těch jsou medvědi a kyje a tesáky. A lovci lovcí ty medvědy. A také lovci bojující s jinými lovci. Álfheimské lidové motivy nejsou tak průzračně

mírumilovné, jako ty wilfské. A proto si je potřebuji obkreslit do deníku. Abych svá zjištění utřídil a předal budoucím generacím.

V hostinci U skrívana sedí samí elfové. Pijí víno, rokují. Jejich pestré šaty působí tolik, tolik vesele! Zoltar Zemikosa řekl, že je hned vidět, že pánové mají vkus. A také se přiznal, že skutečně kdysi pracoval v barvířské dílně, takže barvám rozumí. Proti čemuž tedy nelze nic namítat.

Otakáro navrhl, ať si každý vymyslí jméno, které ve Wilfu bude používat. Bolbuch se volá Otrusin, Pelíšek je Čvančáro, Worrel pak Krahujec, Zemikosa je Remon Klapič, Jakoubek bude Kozel, Vesta potom Molek Remus. Zlotě se jmenuje Rabak. Já jsem chtěl být Kierke, protože moje úmysly vždy byly a jsou čisté. Za své jméno se tudíž nestydím. Vůdce mi sdělil, že každý se musí jmenovat jinak, než se jmenuje ve skutečnosti. Takže Kierke je Krkavec. Tak mi totiž říkali u Sboru. Zůstal jsem tedy sám sebou.

Pochopil jsem, že dneska večer už se na procházku asi nepůjde. Worrel totiž řekl, že je utahaný. A Zoltar začal přidělovat nějaké finance na úplatky a potom zavelel Nurnským na kutě.

19. hodovan 1076

Budíček dle rozkazu v sedm hodin. Přesně. Otakáro Vesta, výkonný zástupce, dohlédl na to, aby mužstvo bylo připraveno a volně nastoupeno k rannímu rozkazu.

Otakáro předstoupil před vůdce a podal mu papír. Zoltar Zemikosa přečetl ranní rozkaz denního zaměstnání. Sovák a Zlotě půjdou na magickou universitu zjistit informace o Matulimakovi a podobně, a to pod záminkou, že se zajímají o studia. Otakáro Vesta s vůdcem pod záminkou, že také chtějí studovat, navštíví alchymistický cech. Poslání je totožné. Bolbuch má na starosti získat obchodní informace. Trpaslík prohlásil, že sice vůbec nechápe, co si pod tím vůdce představuje, ale že rozkaz bez okolků provede. Milo Pelíšek odeslán na obhlídku města s nosným cílem najít vhodné místo k výslechu Alwakose Matulimaka. Jakoubkovi nakázáno sehnat provaz, jídlo a další nezbytnosti pro podporu mužstva při Matulimakově výslechu. Jorchen Kierke má již dříve zmiňované vůdcovské

volno.

Otakáro Vesta si postěžoval Bolbuchovi, že Worrel ve vsi žádal o občanství a nedostal ho. A že si myslí, že jde o šikanu elfů. Bolbuch, starosta liscannorský, odvětil, že o ničem neví. Zdá se, že Worrel Sovák nikdy o občanství nepožádal, alespoň ne osobně. Je fakt, že bez žádosti těžko může starosta co vědět. Faktem ale také zůstává, že zájem o zvyšování průměrné inteligence občanstva by měl být starostovým zájmem z nejpřednějších. Takže Sovák zatím občanem není. Na výpravě se totiž celkem pochopitelně neúřaduje. Potom ale Worrel Bolbucha požádal osobně a Bolbuch mu občanství udělil. Výjimečně. Takže ode dneška je Worrel Sovák právoplatným liscannořanem!

Nurnští se rozprchlí za plněním svých povinností. Zůstal jsem sám. Dychtivě očekávám novinek a zvěstí. A popíjím lahodné víno a obkresluji titěrné ptáčky a drobné květy. Je to poměrně piplačka a jde to pomalu. Nevím proč, ale vzpomněl jsem si na Iemarlienu Gwardita, dejte mu bohové lehkého spočinutí, a vyplané detaily v jeho nurnském domě v Zahradní ulici číslo třináct. A taky jsem si vzpomněl na mapu Trindindolu, kterou jsem měl možnost nedávno na vlastní oči spatřit. Ta byla také taková vyplaná. Plná detailů.

Opodledne se vrátil Otakáro s vůdcem. Nevzali je. Z důvodu rasových zákonů. Takže o studium se bude muset ucházet elf, tedy Worrel Sovák. Jiného elfa v současné družině není. Což je samosebou smutné.

Čekání na Worrela, posledního z elfů. Zemikosa zatím vypráví o nějaké baště, co mu vařivala dobrá nebožka máma. O trupici. Přiveze se prý zrno, odplaví se od trup. A vznikne takzvaná trupice. Ta se potom vaří. Vařená trupice je dobrá.

Přišel Bolbuch. Má krásný špičatý klobouk. Celní sklady nemají, celnice tu není. O vše se stará pan král. Žádná cla se tu neplatí. Když chce člověk něco provézt, musí si zajistit místní doprovod. Wilfstí vyvázejí porcelán a boty z kozinky. A klobouky a ubrusy. Nejsou tu obchody, jen stánky. Trpaslík neobjevil například jediné železářství.

Jakoubek koupil jenom provaz, protože všechno je tu přišerně drahé.

Otakáro Vesta znovu shrnul výsledky pátrání. Není tu alchymistický cech, ale wilfordské detonační učení. Zřejmě spadá pod wilfordskou universitu. Dřevěné věžičky, na každé soška elfa a kudůka. Snažili se dostat dovnitř, ale neefy dovnitř nepouštějí. Jedná se o nějakou starou zvyklost, snad zákon. Pan děkan, což je zřejmě náš člověk, si z toho udělal takové své hájemství. Je tam prý spousta kudůk, kudůci prý šikanují elfy. S jedním mluvili. O zákazech a nařízeních. Je třeba tam poslat Worrela.

Přišel hostinský s tím, že se zavírá lokál, protože budou koňské závody. Půjdeme tedy na závody, jen Jakoubek bude hlídat věci. V zavěně hospodě. Otevřeno bude až večer, kolem sedmé. Spoludruzi hlasitě komentují zvláštní přístup k hostům. Hobit Vesta utrousil, že od začátku tušil, že za tou malebností něco bude.

V patách za hostinským trmácíme se městem. Na závoděšti je to pěkná štreka. Brzy hostinský navrhuje, abychom si vzali nosítka, a vše zařizuje. Jezdí se tu v nosítkách. Nosí je trpaslíci. Do půli těla nazí, svalnatí, v kožených gaticích či zástěrách. Doprava ve Wilfordu je celkem drahá. Ale vzdálenost na závoděšti ještě větší. Závody jsou pořádány u příležitosti svátku. Jakého svátku, to nevím. Vstup je zdarma. Cestou míváme stánky. Některé jsou sázkařské. Je možné si vsadit na vítěze.

Zlotě řekl, že v universitní knihovně tady mají snad všechny knihy o nějakém pokriveném druidství. Ale v té městské prý jenom samou nějakou poesii, nebo co. Nemohl jsem si nevšimnout, s jakým odporem Korman Zlotě slovo poesie vyslovil. Jakoby mluvil o vandaly pokálených schodech před chrámem Matky Nifredil. A potom řekl ten Zlotě, že ti kudůci, to jsou snad nějaká děkanova podivná záležitost. Ve Wilfu totiž normálně kudůci nežijí.

Hostinský říká, že koňské závody jsou vzrušující. Wilfordané s oblibou uzavírají sázky na vítěze. Bolbuch, Zlotě a Otakáro si vsazejí. Zemikosa chce taky, ale nemá prý peníze. Musel by vsadit z družinového. Je ale vůdcem družiny, sází tedy také.

Na tribuně, chráněné mřížkou proti slunci, dřepí wilfská honorace. Prý je tam i král.

Král Adeodátus, vdovec, jehož choť prý tragicky zahynula před mnoha lety. "Je to vzrušující!", vykřikl hostinský z nosítek, zdvižených ke slunci trpaslíky v kožených zástěrách. Jejich muskulatura září jako vytepaná z bronzu.

Koně se připravili na startu. V sedlech, jež v našich krajích označována jsou za dámská, jezdcí v různobarevných hábitech. Dav zašuměl nadšením. Ozvaly se pochvalné výkřiky. Úder gongu. Vrazili. Nurnští podlehli nadšení davu. Někteří na sázkách vydělali. O přestávce mezi závody jdeme shlédnout cirkus. A potom další kolo závodů, další ještě tučnější sázky. A zase výhry. O přestávce bude publikum bavit elfí kapela.

A hrají. Line se jemná melodie mnohohlavého tělesa harfeníků. Dav utichá. Objevil se Worrel. Nejsou žádné informace. Snažil se jít po magické cestě a ta zřejmě byla slepá. Dostal doporučení na obor lesní magie. Na Alabanovu universitu. Worrel se představil jako člověk živící se magií, zabezpečující nurnské cechy, což zřejmě nezapůsobilo příliš důvěrohodně. Proto Worrela odkázali na Alabana Poldena a jeho učební obor. Pochopil jsem, že Wilfordská universita dělí se na několik oborových universit. To Detonační učení je nejspíš jednou z nich. Worrel alespoň pořídil nějakou mapku areálu. Vůdce se zeptal, jestli někdo viděl Pelíška. Nikdo.

A potom uzavřeny jsou nové sázky a odstartováno poslední kolo koňských dostihů. Ani po ukončení závodů se Milo Pelíšek neobjevil. Lezeme do nosítek a za hostinským míříme zpátky k hospodě. Před hospodou čeká Pelíšek. Je totiž pořád zavřeno. Zemikosa rozkazuje, že všichni Nurnští se přesunou na nějaké Ohnivé náměstí, kde stojí studentská knajpa. Zamýšlí zkontaktovat se tam s některým z nich, z elfských studentů. Nesena trpaslíky pluje tedy Nurnská družina podvečerním městem. Přes svalnatá ramena nosičů sledují elfy, trousící se v hloučcích od závodistiště. Ti elfové roklují. O sázkách, o vítězích, o poražených. Milo vykládá o městských dominantách. O hradu, podhradí. Byl i venku za městem. Jsou tam lesíky. Hájky. Pastviny. Hradby kolem města nejsou. První hájek dvě míle odtud. A taky viděl prázdné baráky. Někde. Ty baráky prý vypadají jeden jako druhý, takže už by nemohl přísahat, který z nich je prázdný a který ne. Zemikosa pravil, že si vydělal dost, aby mohl zajít do bordelu. Bolbuch opáčil, že by rád šel

také. Jsou to zvířata! Ale teď míříme na Ohnivé náměstí. Cestou potkáváme hospody, ale ne takové ty klasické putyky. Mají zahrádky do ulice. A v nich družnými elfy popíjeno víno či mehaju.

Ohnivé náměstí. Studentská krčma U pěti ran. Je to tam takové živější. Mladí elfové. Žádné elfky. Je možné, že ve Wilfu je ženám studovati zakázáno. Mladíci dívají se na Nurnské dosti divně a jakoby nepřátelsky. Zoltar Zemikosa objednává víno a přisedá k náhodné oběti. Je to jeho styl. V navazování kontaktů je přeborník. Rozesedáme se kolem a vyčkáváme, co bude. Oběť je přiočilá. Zemikosa říká, že tady Krahujec, to je panečku elf. Tedy Worrel. Oběť se chytá na návnadu a navazuje rozhovor. Ale zleva mi do ucha řve něco Korman Zlotě a špatně slyším, o čem je řeč. O Nurnu a nějakém člověku, o knihovně, jakémsi mistrovském díle, padá i jméno děkana, Korman ale pořád huláká něco o debilní poesii a hltá víno, pak jsem jasně zaslechl padnout jméno Matulimak a hlas Vestův, který se dotazoval, jestli dotyčný skutečně bydlí v jižním křídle. Blíží se noc.

V devět hodin večer Zoltar Zemikosa pověřil vybrané jedince konkrétními úkoly, předcházejícími finální útok na Detonační učení. Konkrétně Worrel Sovák byl pověřen prozkoumat maximum možného v areálu učiliště a připravit nejvhodnější přístupovou cestu. Mým úkolem bylo zajistit vhodnou únikovou cestu za město a vytipovat příhodné místo srazu, kdyby se útok vymkl kontrole. K ruce dostal jsem Mila Pelíška, který při plnění totožného poslání již selhal. Dostal jsem ho k ruce, aby se přiučil. Pelíšek se dostavil i se svou hraničářskou fenou, které říká Kikina. Takže já, Pelíšek, Kikina a Rút najmulí jsme trpasličí nosiče a na zdobených nosítkách pluli ztemnělým nočním městem. Zjištěno, že architektura Wilfordu je natolik nepřehledná, že není možné vytýčit, natožpak někomu jednoznačně popsat cestu za město. Vrátili jsme se tedy k Ohnivému náměstí a pátrali v jeho okolí po nějakém příhodném parčíku.

Brzy nalezen byl obrovský park prvním za Detonačním učení a v jeho srdci obřímí altán se sousošími elfích velikanů. A co více, v parku vládlo ticho a tma, nikde ani živáčka.

20. hodovan 1076

V jednu hodinu podáno hlášení vůdci Zemikosovi, taktéž Worrel se vrátil z průzkumu učiliště. Vůdce jej pochválil, že předvedl excelentní výkon, a rozprostřel na stole půdorysný náčrt. Učiliště, to je vlastně takový obrovský dvoupatrový barák obehnaný zdi. V každém rohu hrabdení stojí dřevěná věžička, vartoviště. A ty postavy na nich nejsou dřevěné, jak jsem se včera domníval, protože jsem to špatně pochopil, ale živé. Jsou to stráže. Worrel na plánu označil okno v patře, které nechal pootevřené se spuštěným lanem. Zemikosa označil kousuhlí strážní věž, kde vyřídíme hlídky a přes kterou do areálu pronikneme. Útok proveden bude z parku.

Otakáro Vesta, odborník na jedy, rozdal všem kus hadru a měch vína. Hadr přes hubu, namočený ve víně, prý může trochu chránit proti plynným jedům. Nutno říci, že dřívě, než svůj výklad dokončil, trpaslík Bolbuch svůj měch stihl prolít hrdlem.

Potom někdo řekl, že v hostinci U skřivana jsme zapomněli osobní věci a že by bylo dobré si je před útokem vyzvednout. Potom už totiž zřejmě nebude času nazbyt. Od Skřivana návrat půl hodiny po třetí hodině. Noc se počala krátit.

Park byl ztichlý a temný. Srocení za křovím sledujeme hlásku. Zemikosa šeptem přidělil střelcům cíle. Bleskurychlá palba, zneškodnění stráží. Vůdce Zemikosa vyšplhal nahoru a hodil lano. A varoval, že na zdi jsou ostré střepy. Korman Zlotě ponechán v altánu na stráž, jinak všichni v tichosti probíhají k Worrelovu připravenému lanu do patra budovy. Určeno pořadí, lezu třetí. Vláčím Rút za krkem, slyším rambajs, možná slabý výbuch. Bolbuch se Zoltarem zřejmě padli na nepřítel. Prohazuji oknem Rút a sápu se v závěsu za ní.

Místnost plná kouře, rozbité křivule a baňky. Bolbuch zabíhající kamsi do chodby se Zemikosou v patách. Vtrhávám, vidím Bolbucha a Zemikosu uprostřed řeže, jsou rozděleni. Zemikosa postupuje, Bolbuch ustupuje. Je tu křižovatka chodeb a spousta postranních dveří. Nějaký kůdík se probil přes Zemikosu, vůdce obklopili ozbrojenci. Potom odněkud přilétla rachejtla a ozvala se detonace. Odhodilo mě to pryč. Když jsem se ztěžka sbíral na nohy, zahlédl jsem rozrušeného Bolbucha, jak vbíhá rozkopnutými

dveřmi do nějaké místnosti, odkud doléhal řev napadených. Zoltar na druhém konci chodby blokující prostor v hrdinném postoji před shlukem obránců. V zádech ucítil jsem přítomnost Otakára Vesty, v místnosti za ním cosi vybuchlo. Otakáro zarval, že hoří laboratoř. Zaútočil jsem s Rút na kudůka, ale už nebyl sám. Jeho pomocník s kovovou trubkou vypálil cosi, co zase silně explodovalo. Už jsem se soustředil jen na bezprostřední okolí, do nějž patřil kromě Rút už jen bořimský hobot. Soustředěnou palbou a kouzly jsme tuto část chodby vyčistili, ale zranění byla vážná. Bolbuch vyklidil komnatu a Zemikosa odrazil protivníky, kteří se neváleli v krvi na podlaze, na úprk. Do hořící místnosti postupně pronikli všichni Nurnští, i Jakoubek, který při čekání venku u lana stihl z únavy usnout a Milo Pelíšek jej musil kopnutím vzbudit. Nebylo mnoho času, protože přišla zpráva, že na odlehlých hláskách burcují na poplach. Vůdce zavelel k taktickému obchvatu, což značilo pročesání přilehlých prostor. Objevena velkolepá ložnice, zřejmě Matulimakova. Obsazeny dveře v očekávání útoku, zbytek cpe všechno, co může být později jen trochu užitečné, do toren a bágli. Otakáro vybalil vestapytel a Zemikosa zavelel k ústupu z Detonačního učení.

Lezeme z okna, komnata hoří. Bolbuch spadl a natloukl si kokos. Jakoubek za ním jako žok mehaje. Otakáro Vesta slézá jako poslední, zastrkující si křesadlo do kapsy. Odněkud ze tmy přilétla rachejtla a explodovala, našťastí zásah nebyl přesný, jinak bychom tu nechali několik padlých. Srocení u zdi, poslední překážky, dělicí Nurnské od parku s podřimujícím Kormanem Zlotěm. Další rachejtla zasáhla věž nad hlavami. A potom se to stalo. Byl jsem natolik zesláblý a oťresený, že nebyl jsem schopen vyškrábat se na zeď. Několik neúspěšných zběsilých pokusů a několik pádů. Barák Detonačního učení se oťrásl silnou explozí a mě do hlavy zasáhla cihla. Vzpomínám si, jak mé zchromlé tělo zeshora táhne Jakoubek a zezdola tlačí vůdce. Jako hromadu hnoje. Když mne svrhli z hrabdení, stáhl jsem s sebou chudáka Jakoubka. Ozvaly se další detonace, velmi silné. Otakáro ze zdi odpálil rachejtlu směrem na dům a seskočil. Střepy na zdi se blyštěly v záři plamenů jako pestrobarevné démanty.

Klopýtám travou za temnými siluetami

svých druhů. Jsem ohluchlý, z nosu mi teče teplá krev. Cítím ji v ústech. Občas potkám křoví. Některé dřeviny jsou pichlavé. Asi akáty. Potom se vynořil ze tmy altán a svítící bělma Kormana Zlotého, který se ptá, co se to, do prdele, děje. A potom strašlivá detonace, nejsilnější ze všech, vyvrhující sloupy jisker a stavebního materiálu do velké výšky. "Vestapytel", pronesl tiše Vesta a rozhlédl se po přítomných.

Prcháme z Wilfordu. Pryč odsud. Na Kostelec. Bez koní, bez vozů. Matulimak je prý mrtvý. Tvrdí to Vesta a není, kdo by mu to rozmlouval. S největší pravděpodobností má pravdu. Byla to jeho ložnice a kolem padlo spousta chlapů. Jdeme ulicemi. S vizáží umouněnců. Rozcuchaní a špinaví. Zkrvavení. Nevyspalí. I když je před rozbřeskem, z oken civí elfové. Táhne na sever. Na jihu se tyčí osvětlený hrad wilfského krále. Co je to ale proti Detonačnímu učení, respektive jeho ruinám. Hoří jasným plamenem. Plameny šlehají do výšky. Detonace a snopy jisker vyvrhované do temného nebe.

A potom cesta pastvinami. Svítá. Potřebujeme koně, jinak nás dostihnou. U nějakého domku prosíme majitele o koně. Wilfstí koně jsou velmi, velmi drazí. Zemikosa duchapřítomně dojednává zápůjčku k hranicím. Je to levnější. U hranic koně necháme u hraniční hlídky. Elf kupodivu souhlasí a vůdce platí. Míříme tryskem k hranicím na severu.

Navečer jsme u závoř. Nic tady ještě netuší. Nurnští jako jeden muž odmítli vrátit koně. Kromě mě. Nejsem zloděj koní. Toho svého jsem vrátil. Druzi se na mě koukali jako na pitomce. Chápu je. Ale já prostě nemohl jinak. Byl jsem na vázkách, ale nešlo to. Dobrého elfa neokradu. Vůdce Zemikosa mi nabídl svezení. Nasedl jsem za něj. Zemikosa je dobrý člověk. Nevěřím, že se člověk dokáže změnit jen tak samovolně. Musí za tím být nějaký silný pocitový prožitek. Něco přelomového. Ta změna se stala někdy v době, kdy jsme táhli po Kortosu. Zemikosa nevyrazil. Ale co by to, u všech bohů, mohlo být. Co Zemikosa mohl prožít v nevzrušivé dřevě, jako je Liscannor, nebo jeho okolí? Nebo snad to má něco společného s alchymii? S nějakým pokusem? Nevím. Nikdo asi neví. Prostě je teď takový a jsem tomu rád. Myslím si, že jsme měli neskonale štěstí, když Nurnští skrze jeho zvolení umožnili Zemikosovi tuto výpravu

dokončit. Úspěšně dokončit. Dokončit tak, že snad nikdo si neponese nějaké šrámy na svědomí. Tedy až na tu krádež koní. Ale když se to vezme kolem a kolem - ukřivděno bylo jednomu elfovi a spasen byl celý národ. Ten národ o tom neví a nejspíš se to ani nedozví, ale zničením Detonačního učení byl spasen, o tom jsem v tuto chvíli přesvědčen. Jsme bezejmenní hrdinové. Asi jo.

11. přednovorok 1076

Cesta do rodné vsi připomínala úprk renegátů. Prchali jsme před vlastními myšlenkami a zastavovali se pouze k rychlému přespání. Žádné štráchy. Myslím si, že nebyl nikdo, kdo by neměl té wilfské taškařice plné zuby.

V Liscannoru Zoltar Zemikosa jakožto vůdce dlouho sepisoval krátký seznam toho mála, co bylo třeba dodržet. Nakonec uznal, že těch pár řádků se svojí bídnou znalostí písemného projevu není schopen sestavit a přikázal zástupci, aby soupis vyhotovil za něj.

Dokumentaci přivezenou v pytli z Detonačního učení družinová alchymisté prozkoumali a podali vysvětlení. Zoltar řekl, že to jsou takové papíry. A ty papíry že jsou vlastně učení o alchymistických procesech, jak zlepšit určité alchymistické procesy. Tomu jsem teda vůbec nerozuměl. Otakáro Vesta potom doplnil, že to jsou vlastně receptisy. Tomu už jsem rozuměl podstatně lépe. Je zajímavé, že když tu samou věc popíše jeden odborník, není mu rozumět ani zbla, a když to samé popíše odborník druhý, je najednou všechno jasné. Nabyt jsem dojmu, že na těch občasných stížnostech Otakára Vesty něco bude. Totiž že Zoltar Zemikosa až tak do hloubky alchymii nerozumí. Že je to takový přicmrndávač. Ale myslím si, že bych to neměl říkat nahlas. Že by se takovéhle závěry tomu Zemikosovi příliš nelíbily. A navíc - já tu nejsem od toho, abych soudil odbornost alchymistů. To ať si vyřídí mezi sebou, kdo z nich je lepší. Ale musím si to poznamenat. Receptis je papír o procesech, jak zlepšit určité procesy.

Zima 1076

Přišla zima, mráz. Liscannor zapadl sněhem. Napsal jsem dopis příteli Zarnu Hadrigernovi. Zoufale a úpěnlivě čekám na odpověď. A mám strach, že mi neodpoví. Nebo že odpoví jinak než v skrytu duše očekávám. Přesto

věřím, udržuji naději. Víra mne živí. Potřebuji odtud vypadnout a načerpat síly. Duševní síly. Nějak na mě všechno padá.

Rozhodl jsem se, že počkám do půli ponovoroku. Pokud nepříjde odpověď, stejně vyrazím. Dnes v noci si zabalím vše potřebné. Abych byl připraven. Musím být pořád připraven. Nepřítel nespí.

Palác

Jorchen Kierke

*Kronikový zápis z družinové výpravy
z podzimu roku 1062.*

Ten den byl černý jako boty, jak škorně válečníka na konci tažení. Lehounce mžilo a louky nad Liscannorem byly zahaleny oparem studené mlhy, která líně vtékala do údolí. Chalupy přikrývalo houstnoucí šero a jejich obyvatelé začali rozžínat svícny v obytných komorách a sednicích.

Horác Lipový čvachtavě přeběhl náves a zabočil kolem sousosí Hrochojzdců po několika schodech vzhůru a rozrazil dveře. Jeho deštěm zplhlé vlasy se zaleskly v náhlém přívalu světla a hlazol připilil společnosti jej zcela pohltil. Byl zase večer, ta správná doba poklábisit a zaradovat se s přáteli. O to více jej to sem táhlo, když po vsi se nemluvalo o ničem jiném, než o Heftově svatbě.

"To byla zase jednou ostuda".

"Jo, to teda byla".

Ale popořádku.

Heft Taras, jak známo, nežil v Liscannoru, ale ve městě Naglin, které jeho formanské živnosti skýtalo více možností k získávání zakázek. Jako živnostník si nežil špatně, zvláště když se vetfel do přízně zkorumpovaného naglinského starosty, pana Ómorky, skrzeva jeho dceru. Fiala Ómorková nikdy nevynikala chytrostí, avšak čím nebyla obdařena na inteligenci, to příroda vyrovnala na krásu. Alespoň pan Ómorka si to myslel a Heft Taras byl stejného názoru.

Nebylo větším přáním hloupé Fialy, než se vdát. O to se pokusila už jedenkrát a její plánované vdavky málem skončily tragédií. A právě tehdy se sblížila s trpaslíkem Heftem, který ji spolu se svými přáteli vyrval ze spárů obchodu s bílým masem. Za záchranu Fialy byl Heft vděčný hlavně Gerllodu Moskytovi, kterého požádal, aby

se stal svědkem na jeho plánované svatbě. Takovou nabídku přijal mladý Moskyt s pýchou a začal plánovat, jakým svatebním darem novomanžele poctí. Jenomže svatba ještě byla daleko a Heft Taras se věnoval obchodu. Pan Ómorka Heftovu formanství dohodil několik velice lukrativních zakázek a spolupráce oběma vyhovovala. Ale Heft byl též srdcem dobrodruh a jednoho krásného dne na zapřenou odjel s Nurnskými na výpravu. Fiale řekl, že odjíždí na vzdálené obchodní jednání a jeho nepřítomnost se protáhla na dva měsíce. Fiala zatím začala koketovat s jistým důstojníkem od armády, čemuž Heft po svém příjezdu učinil přítrž. A tehdy se rozhodl pro spěšné stanovení dne svatby a seznání přátel.

"Takže teda požádal přítele Gerlloda, aby mu šel za svědka".

"Jo. A byl na tu projevenou čest náležitě pyšnej".

"A z toho svědkování se vyklubal základní pilíř tý ostudy".

"Přesně tak".

Ale popořádku.

Tou dobou se na Ómorkovic statku příživoval jistý Erlich Kačabaj, šestnáctiletý zběh ze studií čarodějných věd v Malvoru, který se přes partu Karbon a čeledína Metúda s trpaslíkem Tarasem velmi zpřátelil, a majitel formanství mu nabídl střechu nad hlavou a drobný plat. A právě Erlich to byl, který měl na starosti přípravu svatby. Pověřil tedy čeledína Metúda Loupáka, aby vyrazil s onou šťastnou zprávou o chystané svatbě do Liscannoru. Erlich Kačabaj si říkal Ohněžár.

* * *

Brzy po návratu z poslední výpravy Rien Gwardit s Dolwenem Mukurským podnikli utajovaný a krátký výlet do kraje Kree. Co bylo jejich cílem nikdo neví, nedozvěděl se to ani hobit Adon, který tou dobou zakoupil od obce dům číslo popisné 33 a začal sprádat plány na postavení udrny. Getdovi Ruindorskému se o sedmnáctých předradostinách narodila dcera, což Liscannor přivítal s bouřlivými ovacemi, protože poslední léta byla poznamenána úbytkem stavů nejmladší populace. Narození dívky bylo velice dramatické. Když na starostovu ženu Riu přišly porodní bolesti, doslova se sesypal. Situaci zachránil duchapřítomný mladík Gerllod Moskyt, který vyvedl ze stáje koně a dojel do Nurnu pro porodní bábu. Novopečený otec byl šťastím natolik bez sebe, že zaplacení porodního zákroku zůstalo opět

na Gerllodovi. Porodní stařena odešla utřené peníze propít do hostince U hrocha, kde šťastnou novinu zvěštovala ostatním.

“Starostovi se narodilo dítě”, řekla bába. “Kluk?”.

“Ale kdeže. Holka je to, pane krčmáři. Holka jako lusk”.

“Výtečná novina!”.

* * *

V době Metúdova příjezdu do Liscannoru byla část liscannořanů účastna nurnského bálu k oslavě výročí založení městské radnice. K oně kratochvíli pozval druhý Rien Gwardit, který se již vrátil ze záhadného výletu do kraje Kree. Přivítal dobrovolníky na srazišti u kašny na hlavním náměstí. Byl vohavý a upravený, vždyť strávil celý půlden u lazebníka.

Metúd Loupák zastihl ve vsi pouze hobita Adona. Předal mu tedy trpaslíkův zvací dopis a ubytoval se v hostinském pokoji. Jelikož bylo třeba spěchat, Adon sebral Dolwena a Menhoriana, a všichni tři se vydali do Nurnu hledat tančící zbytek Nurnských.

Je pravda, že pan Adon ve svém odrbaném vesnickém úboru měl jisté problémy s vpuštěním do plesového sálu, ale nakonec se mu podařilo umluvit olivrejované dveřníky a brzy dohonil zbylé dva své kumpány. Nurnští se nakonec našli, utvořili houf a v jednom klidnějším zákoutí se domluvili, že následujícího dne, až nakoupí nějaké svatební dary, vyrazí směrem na Naglin. Potom se rozprchli po svém. V zásadě se všichni chovali mravně, až na Rienu Gwardita a Fionna Ruindorského, kteří posilnění vínem tloukli klíny do hlavy dvěma městským slečinkám. Mukuřan Dolwen si vyhlédl jistou starší paní, se kterou už delší dobu udržuje náhodný milostný poměr, a zavěšení jeden do druhého se brzy z hlučného sálu vytratili. Hobit Adon, kterému zřejmě zdejší zábava příliš nesedla, raději odešel ke starému přístavu, kde strávil bouřlivou noc v jednom z levnějších nevěstinců.

Následujícího dne tedy Nurnští pod Metúdovým vedením vyrazili vstříc Naglinu, naložení spoustou darů. Zvláště je třeba uvést dar nemovitý, a to dům po Melchizedechovi, stojící na okraji Liscannoru. Liscannořané totiž, v touze přesídlit oblíbeného Hefta z Naglinu do obce, po několika kořalkách přemluvili starostu Getda, aby dům i s pozemkem přepsal na novomanžele darovacím glejtem. Nutno podotknout, že ačkoli Getd pod nátlakem ústně souhlasil, jmenovaný dům

se nakonec trpaslíkovým majetkem nestal. Velmi objemný dar přivezl Gerllod s Rienem, a to obrovský závěsný svícový lustr ve tvaru loukoťového kola formanského vozu. Gerllod Moskyt se ještě tenkrát cítil být Heftovi velmi zavázán. Vždyť byl vybrán za svědka. Nutno ještě podotknout, že pan Moskyt představitel družinám svou přítelkyni Lilien a vzal ji na výlet s sebou.

“Já se tak těším, až toho kluka podsaditýho povedu k oltáři”, svěřil se Gerllod.

“Bude to určitě krásná svatba”, odvětila Lilien.

“Jo, o to se postarám”.

Nurnští vůbec nebyli pozváni na Ómorkovic statek. Heft Taras se totiž bál, aby se Fiala nedozvěděla, že občas s Nurnskými jezdí na dobrodružné výpravy. Aby si prostě někdo nepustil pusku na špacír. Proto svým kumpánům zajistil ubytování v nedaleké krčmě a komunikoval s nimi jen přes čeledína Metúda. Svatební obřad měl proběhnout na starostenské radnici. Nurnští měli proto několik dní na to dát se do gala a dokoupit zbytek darů. Klabzej Myšilov zakoupil pro novomanžele stádečko koz, které později přihnal přímo do obřadního sálu.

Svatba byla skutečně velkolepá. Gerllod Moskyt celý zářil a organizoval Nurnské. Heft Taras se choval trochu rozřtítě, ale nebylo divu. Člověk se přeci nežení každý den. Erlich Kačabaj se ihned s Nurnskými zpřátelil, zejména však s Rienem Gwarditem, se kterým zabředl do hlubokých debat o magii a jejím významu v moderním světě.

“Magie je ta nej... nej... největší věc na světě”, snažil se vymáčkout Rien.

“Jo, to je pravda”.

“Je hrozně mocná”.

“Mocná a zálučná. Silná. Všepojímající”.

“Co to znamená - všepojímající?”, zeptal se Rien.

“Jako že pojme všechno. Že je nade vším”.

“To jo. Líp bych to asi neřek”.

Starosta Ómorka osobně zahájil svatební obřad. Lepost oslav ale poněkud zkalily tři excesy. O první se postaral druid Myšilov, který se dostavil k obřadu se stádem koz s rudými mašlemi a ještě byl na starého pana Ómorku po lesácku drzý. Situace se nevyhrotila jenom díky včasnému zásahu výřečného Rienu Gwardita. Druhým excesem se stalo předávání darů, kdy

nadšení přátelé během gratulací oznámili Heftovi, že získal darem dům v Liscannoru, načež se zjistilo, že starosta Getd vůbec do Naglinu nepřišel a žádný darovací glejt nevystavil. Nato mírně přioopil Fionn Ruindorský prohlásil, že strýček Getd Hefta vůbec nezná, tak nemá proč by jezdil a daroval ještě ke všemu mu nějaký dům. Ke třetímu incidentu vlastně došlo těsně před obřadem, ale pro jeho vážnost je lépe uvést jej ve výčtu na posledním místě. Když do sálu obřadně vkročila nevěsta s ženichem, okamžitě k Heftově straně přiskočili místo jednoho svědka svědkové dva. Adon a Gerllod se na sebe zaraženě podívali.

“Co se sem prší?”, ohradil se Gerllod Moskyt.

“Můj svědek je Adon”, řekl suše Heft Taras s odvrácenou tváří a začervenal se až ke kořínkům vlasů.

Gerllod Moskyt se k smrti urazil, sebral Lilien a odjel domů.

Byla to povedená svatba. Zvláště pro svědka Adona, který navázal sblízkou s blízkou přítelkyní Fialou Ómorkovou, vlastně teď už Tarasové. Jmenovala se Maila Permonová. Hobitka v nejlepších letech.

* * *

Ten den byl tedy černý jako boty, jak škorně válečnicka na konci tažení. Lehounce mžilo a louky nad Liscannorem byly zahaleny oparem studené mlhy, která líně vtékala do údolí. Horác Lipový vpadl ke Hrochovi a objednal si horkou medovinu.

“Nazdar, svědku”, pozdravil Moskyta.

Ten zbrunátněl a vyskočil ze židle.

“Ať to všichni vědí”, zařval, “Heft je u mě normální podrazák a křivák!”.

Lokál propukl v bouři veselí.

“Čovek se mu shání s darama, a on se odvděčí po trpajzlicku”, ječel dopálený voják, “Už si o něj nevoťu ani boty! Nikdá!!!”.

Gerllod byl rozčilený právem.

* * *

“Du dom”, rozloučil se hobit Adon, vyšel do tmy a zamířil k domovu.

Měl trochu naváto a v hlavě se mu honily plány na stavbu nové udírny. Už mluvil s Erlichem Kačabajem, který se nabídl, že mu ji za drobný peníz dle návrhu postaví. Adon otevřel dveře, potmě zašátral po věšáku, na který pověsil provlhlý plášť, a vešel do hlavní světnice.

“To je dost, že deš, smrade!”, vyštěkl hrubý mužský hlas.

Adon pomalu rozpoznal siluety dvou mužů, usazených v křeslech.

“Co... co tu děláte?”.

“Drž hubu a zaplať”.

Jeden z mužů vstal a přiblížil se k hobitovi. Adon byl proti němu velmi drobný. Druhý muž rozžehl svíci.

“Kdo... kdo jste?”, pípil.

“Já sem Já a von je Von”, zahřímálen ten větší, “A ty seš Mrtvola, páč kdo mně necaluje, bejvá mrtvola!”.

Adon zesinal, protože mu došlo, že odtud neutече. Potřeboval získat čas.

“Seš z Nurnský družiny, Mrtvolo?”.

“Nó, to sem...”.

“Tak vidíš, smrade!”, houkl chlap a napřáhl ruku k ráně.

“Počkej”, zarazil ho ten druhý, “Myslím, že se s pánem dohodneme”.

Adon vyděšeně pohlédl na toho druhého.

“Můj přítel je poněkud prudší povahy”, řekl muž a mírně se usmál, “Víte, jde přeci jenom o dost peněz a on je z toho trochu rozčilený”.

Jmenovali se Lošňák a Laban, vymahači dluhů. V královském městě to byla pro některé chvalně a pro jiné nechvalně známá dvojice, která znala, jak efektivně odvést svou práci. Šli metodou nejmenšího odporu. A Adon měl tu smůlu, že se stal náhodně vybraným objektem jejich práce. Každý měl svou roli a Laban dnes hrál roli toho zlého. Lošňák měl v kapse dlužní úpis, podepsaný mezi Nurnskou družinou a nějakým Motoulikem. Byla tam i adresa a cifra čítající sumu dvou tisíc zlatých. A jelikož Adon peníze neměl, surově jej zbili a vymlátili z chudáka doznání, že správu veškerých osobních financí svěřil svému účetnímu, jistému Dolwenovi. A informaci, že ten muž touhle dobou nasává v nedaleké krčmě. Pochopitelně, že si to celé Adon vymyslel, ale co měl dělat? Z huby mu tekla krev a na levé oko, které mu napuchlo jako baň nurnské radnice, skoro neviděl. Dolwen je drsný chlapík, Mukuřan. Ten ví, jak se s takovou vyděračskou chamradí vypořádat!

* * *

“Jsem náákej Lošňák a posílám mě pan Adón. Vy ste prej jeho účetní?!”, postavil se před Mukuřanem uctivě vymahač, když jej výčepní správně nasměroval.

“Co?”.

“Tak vezme, prosím, měšec a deme to

vyřídít”.

* * *

Lošňák šel první a bodře tlachal o počasí. Dolwen kráčel za ním a tvářil se sveřepě. Byl ostražitý a pořád se rozhlížel.

Lošňák vstoupil první, Dolwen za ním. Za dveřmi čekal Laban a okamžitě začal pouštět hrůzu.

“Takže za toho smrada zaplat’ a my vypadneme!”.

“Hovno”.

“Cos to řek!?”

“Hovno sem řek”.

Dolwen zbrunátněl. Tasil a taktéž ti dva, kterým došlo, že vyjednávání s tímhle cápkem by nikam nevedlo. Vrhli se na sebe. Dolwen se neohroženě bil jako lev. Ti dva sice byli v přesile, ale neměli takový výcvik. Drsný výcvik mukurského vojáka. Ačkoli barbar ustupoval směrem do kuchyně, přesto cítil převahu. Bitka netrvala dlouho. Laban i Lošňák brzy skončili tak, jak si pro své metody zasloužili. Bez života v krvi. Ze sklepa vylezl Adon, celý pomlácený, a plakal. Mukuřan Dolwen prohledal mrtvé, hobita si nahodil na záda a odnesl jej ke Hrochovi.

* * *

“Dlužní úpis, hm. Vypadá jako pravej”, odušil Fionn Ruindorský, když prohlížel lejstro nad plamínkem svíce.

“Vystaveno jednadvacátého minulého měsíce. Podepsání Motoufka a Nurnská družina”.

“Jak se někdo může podepsat jenom Nurnská družina? Copak byl ten Motoufka na hlavu padlej? Podepsal to snad někdo z nás?”.

“Ne”.

“Na mě nekoukejte. Já to nebyl”.

“Tak toho Motoufka někdo podfouk”.

“Mně je nákej Motoufka ukradenej. Ale někdo si tady drze bere méno Nurnskejch do huby a podepisuje úpisy!”.

“Co teda uděláme?”, zeptal se Horác Lipový.

“Zejtra najdem zmetka, co pošpinil naše dobrý méno”, pravil Gerllod Moskyt, “A rozbijem mu držku”.

“Přinejmenším”.

“Ujednáno”.

* * *

Druhého dne se Nurnští srotili u Janternu. Přišel i Erlich Kačabaj, ten nový, co Adonovi slíboval udírnu. Zajeli pro Gwardita do vranigostské věže a potom si to namířili k místu

vystavení směnky do věhlasné nurnské obchodní čtvrti.

“Počkejte, chlapi, to je přece Ličongův krám”, zarazil se Moskyt, když porovnal adresu na úpisu s měděnou číslicí nad obchodem, před nímž zastavili.

“A co má bejt?”.

“No, Ličongova dcéra si vzala jednoho družiníka. Už nevím, jak se jmenoval, bylo to dávno, za časů mého taty asi”.

“Jo, takže chlapi”, ozval se Menhorian Blathel, “Žádný násilí, jo?”.

Dolwen se líšácky zašklebil.

A vstoupili.

* * *

Motoufka byl takový vyzábělý kluk. Příručí pana Ličonga, vypomáhal mu v krámě. A teď seděl v koutě, držel si hlavu v dlaních a plakal. “Pan Ličong mě zabije. Taková ostuda!”.

“Mohli jsme tě zabít my. Tak buď rád a nebul!”., řekl Fionn.

Dolwen přitakal.

Z Motoufka toho mnoho nedostali. Pouze tolik, že před několika dny se tu stavili čtyři muži, kteří začali nakupovat zásoby na cestu, zbraně a takové ty věci. Pan Ličong tenkrát na krámě nebyl. Jeden z nich byl určitě cizinec a říkali mu pane Palaš. A diskutovali mezi sebou a ti tři zbylí mluvili, jako že na Nurnské je spoleh a ať si nedělá žádné starosti. Motoufka pochopil, že Nurnská družina, to jsou ti tři, ten malý kudůk, i ti další, a že pro toho pana Palaše mají něco vykonat. Proto taky kupovali ten proviant. O Nurnské družině Motoufka věděl. Jeho mistr a chlebovář, pan Ličong, provdal svoji dceru za jednoho z nich. Takže oni byli vlastně taková rodina. No a oni na krámě pořád spekulovali, co všechno by bylo potřeba, a potom se ukázalo, že nemají moc peněz. Tak Motoufka se sám nabídl, že jim posečká, když jsou vlastně z rodiny majitele. To se přece patří. A ten výřečný kudůk, ten hned byl samý úsměv a žert a tak že to vybavení vezmou tedy najednou a ne po kouskách, jak měli v plánu. A přijeli si pro to vozem. Motoufka se všechno trochu rozleželo v hlavě a nechal si podepsat dlužní úpis. No a potom se po nich slehla zem. Pan Ličong samozřejmě na rozdíl v pokladnici přišel a Motoufka musel s brekem s pravdou ven.

“Nebýt toho úpisu, tak už teď konc hnižu ve vězení pro dlužníky”, zaštkal kluk.

Nurnští se dohodli, že navštíví pana

Ličonga a vysvětlí, jak se věci mají. Tím by měla být jejich čest očistěna. A potom popátrají po tom cizinci, po tom Palašovi. Zdálo se totiž, že s těmi třemi a s podvodem neměl nic společného, takže by se nemusel skrývat. Záležitost se směnkou se ale odehrála už bezmála před dvěma týdny.

Pan Ličong bydlel nedaleko a vcelku rychle se s Nurnskými dohodl, že šlo, bohům žel, skutečně o omyl. Nurnští se chovali uctivě a dávali si bedlivý pozor, aby ani náznakem nepokazili dobrý dojem. Od Ličonga se dozvěděli pouze tolik, že za pět dnů po nešťastném Motoufkově obchodu poslal osobní list s výzvou o splacení dlužné částky. Kam byl dopis zašantročen poštovním úřadem, zjištěno nebylo. Třicátého, tedy před čtyřmi dny, pan Ličong postoupil směnku vymahačům. Sice by tratil, ale Lošňák a Laban bývají ve vymáhání úspěšnější. Taková je obestírala pověst.

“Hmm”, usmál se Dolwen a po očku mrkl na Adona.

Adonova tvář hrála všemi barvami.

* * *

Nalézt místo, kde se ubytoval tajemný pan Palaš, netrvalo zase tak dlouho. Stačilo se rozejít po městě a dle chuti prolézt známé hospody a knajpy s ubytováním a v každé si dát pivo. Nebylo překvapením, že Palaš, jehož osoba Nurnské stále více zajímala, bydlel u supího pařátu; vždyť zmíněný zájezdní hostinec s ubytovnou je v cizině doslova profláknutý. A pokud člověk přijede a netuší, kam se vrátit, ochotně jej nasměrují u městské brány. Ne nadarmo majitel Pařátu odvádí do Agerru podíly z ubytovacích služeb.

Vyjednavačská zručnost Riena Gwardita je nedozírná. Po několika pohárech vína si tykal s dobrou polovinou štamgastů a hostinský se kolem něj točil s úsměvem v promaštěné tváři. O Palašovi se druzi nedozvěděli více, než že to byl dobrý a tichý host, který tu pobýval jen několik dní. Platil však povětšinou mincemi s marburkou ražbou, která je zvláštní tím, že na rubové straně skví se prsten navlečený na meči. Znak Marburku.

“V Marburku je silná gwendarronská posádka”, ozřejmil Gerllod, který o gwendarronském vojenství leccos ví, “Chrání zemi před nebezpečnostmi z východu”.

A vztyčil varovně prst.

“Aha”, sykl Dolwen Mukurský.

Palaš, což se jevílo být zajímavým, asi dva večery trávil u stolu s několika místními. Pár

štamgastů znalo jménem jednoho z těch lidí. Kudůka. Někákeho Lipku z Šedova. Takového výřečného podvodníčka. Ale jinak veselou postavíčku nurnskou.

“Tak tomu Lipkovi trošku skřípneme krček, ne?”, houkl Dolwen.

“Jasně”, pravil Fionn.

“Hlavně žádnou krev!”, radil Menhorian, elfí kouzelník.

* * *

Lipka, to byl pojem, a pojem nabýval na významu, jak se blížili k obávanému Šedovu. Měli trochu strach, tak kráčeli poklidně a semknutě. Hlíдали si kapsy a odháněli smrady, kteří se na ně lepili. Dětská kapsaři byli pověstní. Bezprizorní spratci, vzniklí z nočních pitek levných kurev a špinavých povalečů. Sirotci Šedova, organizující se do pouličních tlup, nahrazujících jim ztracené a mnohdy nikdy neexistující rodiny. Tyto děti však byly i studnicí informací takřka nepřebornou, jejichž praménky prýstily za levný peníz. Lipka, známý zloděj, člen jakési obávané Hubrchovy bandy. Hubrchova banda žije s rodinami v domě, kterému se neřekne jinak, než Hubrchův dům.

Nurnští vytušili možné potíže a rozhodli se nejprve prozkoumat okolí. Nalepil se na ně nějaký mladík, odraný a pohublý. Ale neželal. Tak jej Nurnští vzali do služeb jako šedovského průvodce. Ten je neomylně dovedl křivolakými špinavými uličkami k Hubrchovu domu. Muž se jmenoval Džorján Motyka.

“Je to támhleten oprejskanej barák”.

Do večera Nurnští druzi roztroušeně zevlovali kolem a pozorovali dění. Dům byl dvoupatrový vprostřed zástavby. Okna v přízemí byla zatlučená hrubými prkny, patníky u vchodových dveří pomočené od opilců. Dá se říci, že do soumraku nikdo nevyšel ani nevyšel. Liscannorští byli pouze přítomni, jak nějaký řezník domáhal se skrze zamřizované okénko ve vstupních dveřích nějakých splátek za maso. Žena pohlčená bezpečnými útroby domu na něj vyjekla několik sprostých nadávek a řezník nasupeně odešel. Že šlo o ženu, bylo poznat skutečně jen podle hlasu. Okénkem toho mnoho vidět nebylo. Na druhou stranu, dost dobe mohli jít také o tlustého hochu v období dospívání a mutace.

Nurnští se rozhodli, že až padne tma, vlezou dovnitř a udeří na Hubrchu, ať vrátí peníze a omluví se.

“Hlavně žádnou krev!”.

“Jasně, v klidu”.

“Myslím to vážně. Jsme přeci jen v Nurnu”.

“Neboj”.

Džorján Motyka stále zevloval kolem Nurnských.

“Můžu jít s váma? Můžu vám být užitečněj”.

“Jasně, místní znalec poměrů se hodí”.

“Ale zadarmo, Motyko, aby bylo jasno”.

“No jo...”.

* * *

Dveře do domu, to byla vlastně vrata, zajištěná závorou zevnitř. Motyka ale uměl, vždyť byl ze Šedova. Vyhákl jištění kusem drátu a zatvářil se rozpačité, jako by udělal něco špatného. Nurnští se vhrnuli dovnitř.

V průjezdu byla tma, bylo však jasné, že někde před nimi vede průjezd do dvora. A tam pomalu zamířili. Džorján Motyka kráčel v odstupu za nimi. Když jeho oči přivykly příšeří, všiml si prosklených dveří. Spatřil něco se tam mihnout. Vytáhl kudlu a vstoupil do chodby, kde stoupalo točité schodiště.

Nurnští se zatím zestavěli po dvorku a rozhlíželi se po pavlačových ochozech. Náhle se ozval hlasitý chropot. Džorján Motyka proletěl skleněnou výplň skrz naskrz propíchnutý v oblasti žaludku. Zhroutil se na zem a nevěřícně čuměl na krev, bublající mu z břicha. Potom zvrátil hlavu a jeho bídný život vyhasl. Na ochoz vyběhl nějaký muž a začal pálit. Někdo ho odstřelil a Nurnští se vrhli jako lavina rozmlácenými dveřmi na schodiště. V průjezdu zanechali pouze zadní voj, který měl za úkol zabít každého, kdo by chtěl proběhnout na ulici.

Na schodišti se srazili se dvěma ozbrojenými ženami. Vypadaly divoce a cvičené. Jistě to nebyly gwendarroňanky, již podle tmavé pleti a černých vlasů. A jisto bylo, že zastráujícím výkřikům Nurnských, kteří se povětšinou stříhali mordovat ženy, vůbec nerozumějí. Meč jedné byl ještě lesklý tmavou Motykovou krví. A ty divoženky prudce zaútočily na čelo, tvořené Gerllodem a Dolwenem. Ti je zmasakrovali. A Nurnští byli tak rozhněvaní, že se jali vybit celý dům, celé to povedené doupě nějakého Hubrcha, jehož obyvatelé vítají příchozí mečem a šípy.

Družina probíhala komůrkami a byty domu, ale ten byl velmi prázdný. Vypadalo to, jako

kdyby Hubrchova banda dům opustila a nechala tu jenom ženy a mrzáky. Tedy čtyři ženy, pět dětí a nějakého starce, který kouzlil od krbu a ani nevstal z křesla. Možná ani nemohl, ale to se už nikdo nedozví. Všechnu tu lůzu do jednoho pobili, protože s nimi nebyla žádná řeč. A Nurnskými cloumal hněv.

Rabování domu nepřineslo mnohé, jen něco peněz jistě pochybného původu. Žili asi dost v bídě a pokud nějaký majetek zůstal, odvezl ho Hubrch s sebou. Kořist nestála za řeč. A potom někdo v truhlíce na krbu objevil tu závěť a hezké drahé šperky, které do ubohosti tohoto domu jakoby vůbec nepatřily. Ale hlavně našli tu závěť, závěť dobrodruhovu, takovou, jakou kdekdo z Nurnských už spisoval, když odjížděl do dálav a zanechal grunt bez dozoru. Erlich Kačabaj odstrčil mrtvolu starce z křesla, přitáhl se k lucerně a začal číst věty plné lásky a citu k ženě, jejíž tlusté nehybné tělo leželo ztuhlé opodál. Jmenovala se Liběna.

Moje Liběno

Kdíš to čteš asi víže sem tuhej. Tuhej jak prkno. Nebosi mislíš že mně někde kroclý a strčily do báně kde teř hniju. Takovej je uš život a tysi to věděla kdíš sis mně pojímala za chotě. Chci abysy věděla že žítí s tebou bylo pěkný a žesem na tebe myslil i v nejtešich okamžikách jako na osobu milou kerá mi dala tři zdravý silný syny co začaly kráčet v mejch šlápotách aby byly jako já a byly na to po právu hrdý. Hubrchovu tlupu založil muj tata a jásem po něm převzal celou tu tíhu votpovědnosti za tu pakáž a tlupa se rozrostla a dotel je semknutá jako nikdá dřívějc. Nežilyse si Liběno vůbec špatně ikdyž prachy buť byly nebo ne a jídlo buť bylo nebo ne ale dycky sme měly střechu nad hlavou a pomáhaly sme si jak to šlo a tady v Šedově to dycky náč šlo přežit. Píšu ti Liběno závěť jako sem jí dycky psal kdíš sem vodjel z Hubrchovou tlupou po náký tý kořisti ale tys to nikdá nečetla pač sem se dycky vrátil i kdíš někdy zjižvenej aš hrůza. Dycky sem ty závětě páčil v krbu štásnej že sem spátky doma s tebou a chlapcema a starym tatou. Esli tu závět čteš taksem teda asi tuhej ale možná taky ne to nevím čas ukáže. Na každej páť chci abis převzala mý řemeslo a zbytek co zbyl s Hubrchový tlupy tata ti pomůže ale nemá do toho co kecat. Mý přání je abis doučila nejstaršího chlapce Štíru co nezná aby převzal votěže rodu. Chlapy sou celkem dobrý

ale sou to parchanti kerý je potřeba vobčas zlískat srovnat do latě. Mislim tím starý pardály co maj právo bydlet v Hubrchově domu těm mladejm moc nevěř sou neprověřený letama jako ty starý. V truhle sem nechal pět tisíců zlatejch co sme dostaly jako zálohu na poslední práci to si nech. Kdibly se někdo s Tlupy po těch peněžích scháněl tak to zatluč umíš to líp neš já kdíštak jim něco pust ale nebuť zase blbá. Jávim že nebudeš. Bylo by taky dobrý se z ledařem Krákorou co je ledařem v starejch dokách domluvit aby naše chlapce vzal do učení a ukázał jim jak se holí bit i železem. Eště nejsou tak dobrý a mohlyby přijít k ouhoně. Liběno nejsem písmák abich tu dlouze spisoval uš budeme musít vyrazit. Jenom chci říct pokud neuvidíš naše mrtvolý a neuslyšíš vodněkoho komu se dá věřit žesme tuhy pošli chlapce nebo ti co zbily aby nás našly. Prototi tu píšu cosme udělaly za průser.

Sedělyse z Lipkou u píva u supího pařáta a byl tam cápek nákej Palaš prej vod Marburku co se děsně vohomejtal kolem krčmáka furt do něj ryl že schání nějaký chlapy vůbec je neznal a že prej si říkaj nurnský a že von je teda hledá vnurnu a kdesicosi a krčmák na něj sral že v taverně se nejdřív chlašče a pak žvaní a Lipka ucejtil prachy a vůbec tak si toho Palaše votchyt na dvorku močily tam spolu. Znáš Liběno Lipku nedal pokoj a prej proč ty nurnský co sou z nurnu hledá a tak a ten pinoch vyklopil že má nákou práci a že se nebojí platit. A Lipka že prej dyž se platí a je facha takje jedno esli to dělá tamten nebvo tendle ale Palaš že ne že není čas skoušet že chce abivše dopadlo takjak plánuje a že nechce žít v nejistotě kdíš není času nazbyt a že dostal echo že nurnský sou ty pravý protože udělaj co se řekne a držej slovo a nesmlouvaj. A Lipka nato že víkde by se s nima moch setkat že z jednim tady chčije a šef je v šenku a zvpatrností mlčí. Nurnský sou vopatrný řek Lipka a uš byla ruka v rukávě a teť máme kšeft vo kterym se nám nezdálo moc toho nevíme de snat vo nákýho chlapa co má zmizet nebo co víc uvidíme v Marburku v ulici Ploská v domě Palašovu. Prej s tím chlapem to nebude vubec lehký řek Palaš a žese máme dobře vyzbrojit a tak a to je právě ten průser číslo dva. Sebralysme chlapy s Tlupy a štrádovaly si to po nákupech Palaš v patách A radil a tudle támdle lana a vezbušniny a zásoby jak kdibisme šli chytat smečku vobrů divokejch no zabrousili sme do Ličonkova obchodu kde se dá sehnat kdeco kvalitně a dobrejch cen byltam takovej hejsek že je důvěřivej a blbej se ukázalo aš kdíš si Palaš asi

štásnej že našel koho hledal pustil hubu našpacír že sme nurnský a že všecko platí. A ten hejsek v krámu se rospovídal že pan Ličonk nurnský zná ze starejch časů snat krze céru a že by jim pozhověl i na sekeru. A to uš sem si všim jak Lipkovi mrkají voči dyť ho Liběno znáš. Dycky to byl hajzl ale ku prospěchu tlupy hajzl. A tak co sme se rozloučily s Palašem že za dva dni ražíme vod Pařáta Lipka sebral s kolny povos ten s téma postranicema vzal eště Loudavýho a Samka Kulavu a drkocaly si to rovnou k Ličonkovy že budou brát tovar na sekeru když pán nabízel aže to do dvouch dnů splatěj. Vrátily se s vozem plnym žrádla a chlastu a to víže Liběno zaplatily hovno. Takže ti jenom říkám že dyby se někdo dochmát pravejch věcí tak Liběno nikomu nevodvírej kdobi se domáhal nákejch splátek. Snat uspokoj řezníka abychom zas byly v dobrým a v Pajdalově putyce. Ten Ličonkův dloužek je tučnej a je to Lipkova věc. Tak proto se Liběno teťka máte tak dobře kuliva Lipkovy kuliva blbýmu trhovcovy a kuliva nákýmu Palašovy co tak dlouho hledal aš našel.

Liběno tady sou ty co vyrazily

Já
Lipka
Loudavej
Samek Kulava
Šalich Guzmeg
Němej Vadach
Peršic
Krumbl Zubatý
Farujan Naomaa
Smradoch

Liběno pomuckej za mně chlapce hlavně malího Jouzu Liban a Štíra se asi pomuckávat nedaj takjim dej zamně pár tatovskejch facek.

Muj dech ti bude dycky poblýš.

Tvuj milovanej Hadym Hubrch, předák Hubrchovi tlupy

* * *

U Hrocha to bzučelo jako v mušinci.
“Takže náký šedovský svině nás vobraly vo kšeft a vokrady našim ménem poctivýho obchodníka!”, houkl vranigosťan Fionn Ruindorský.

“A to je neodpustitelný”, ozval se

Moskyt.

“Co neodpustitelný! To si žádá pomstu!”.

“Vždyť se chovali stejně, jako bysme se nejspíš chovali i my”, namítl Menhorian Blathel, “Prostě nájemný chlapi, co se chytili příležitosti k přivýdělků”.

“No, stejný nebyli”, namítl Gwardit, “Třeba neuměli psát. Ten Hubrch snad ani nechodil do školy. Dyt' si to přečtete. Třeba tady - poblyš. Poblyš! Dyt' to je strašný!”.

“Takže abych to zrekapituloval”, ozval se připile Horác, “Takže náký chlapi vám vyfoukli kšeft a voháněli se vaším ménem? A co vám eště tak hroznýho udělali?”.

“Nám, Lipovej, udělali to nám! Už si konečně uvědom, kdo jseš”, opravil zmateného hobita Blathel, “Jseš Nurnskej, tak se podle toho chovej”.

“Tak co nám teda eště udělali?”.

“Přebrali kšeft!”.

“Zhanobili méno!”.

“Říká se - dehonestovali”, podotkl Kačabaj.

“Jasně, ale taky zhanobili!”.

“A to si žádá krev!”.

“Krev!”, praštil pěstí do stolu mukuřan Dolwen a rozzářily se mu oči.

Nurnští dali dohromady, co se dozvěděli z Hubrchovy závěti. Hubrchova banda tedy vyrazila směrem na Marrburk. Nejspíš neodjeli společně s Palašem, protože to by neřešili, kde se znovu sejdou a Lipka by dodatečně nedohrával ten svůj kousek s Motoufíkem. Takže tedy jeli evidentně vozmo do Marrburku, kde Palaš bydlí v ulici jménem Ploská. Tam bylo třeba vyrazit. Nurnští se dohodli, že vyrazí hned zítra na cestu.

“A cestou se stavíme v Naglinu pro Hefta”, řekl Erlich Kačabaj, “Třeba půjde rád s náma”.

“Jasně, a vůdce zvolíme až tam”.

* * *

Naglin. Hezké město. Řemeslem kovářským proslulé. Pod správou starosty Ōmorky stále vzkvétající. Nurnští seděli v zakouřeném lokále.

“Tak hraješ, nebo ne?”, dotázal se jakýsi trpaslík od vedlejšího stolu Hefta Tarase a zadýmá z opukové faječky. Byl členem pověstného karbanického spolku Karbon. Bývalý horník, jako většina tady.

“Ne, chlapi, dneska vážně ne”, odvětil

trpaslík Taras, “Mám tady návštěvu”.

“Pěknou návštěvu, když se s ní ani nemůžeš ukázat doma”, obořil se na Moskyt, který mu dosud nemohl zapomenout tu lapálii se svědectvím na svatbě.

“Rád bych, chlapi, věřte mi, ale nejde to”, zrudl Heft, “Fialka vás nemá ráda”.

“Jak, nemá ráda? Vona snad žárlí!”.

“No jo, normálně žárlí!”.

“Nechce se o mě dělit, no”, bránil manželku Heft, “Nedivte se jí, po tom všem. Prostě je taková, no. Taková na mě opatrná”.

“Ale pojedeš s náma, že jo?”.

“No, pojedu, to víte. Jen to musím nějak zaonačit přes společnost”.

Heft totiž vedl v Naglinu povoznickou živnost, která byla díky propojení na radnici poměrně úspěšná. O zakázky nebyla nouze.

“A kam vlastně jedeme a na jak dlouho?”.

“Do Marrburku”, řekl Dolwen, “Dojedem tam, rozbijem těm cápkům huby a valíme zpátky”.

“Tak to by šlo”, rozhodl se Taras, “A kde je vlastně Prasečkář?”.

“Myslíš Myšilova? Ten zvostal v Liscannoru. Na nějakou nurnskou čest ho moc neužije”.

“Tak to je dobře. Nerad bych, aby ho tady někde na ulici Fialka, láska moje, zmerčila. Nemůže mu zapomenout tu ostudu s těma kozama. Samozřejmě říká, že smrdí, ale ve skutečnosti jde o ty kozy. I když o ten smrad asi taky”.

“Takže kdy?”.

“Ráno, chlapi, ráno”, řekl Heft, “Takhle navečír by jí to bylo podezřelý”.

Ráno se Heft Taras skutečně dostavil. A nebyl sám. Jako posilu přivedl nějakého známého, jistého Hvozďíka.

“Algo”, představil se ten nový, “Algo Hvozďík”.

“Blathel”, napřáhl pravici elf, “Menhorian Nocturno Blathel z Cairn”.

“Moskyt Gerllod, gwendarronská královská armáda”.

“Já jsem Rien Gwardit, čaroděj. Bud' zdrav”.

“Adon”.

“Kačabaj. Erlich Kačabaj. Můžeš mi říkat Ohněžáre”.

“Dolwen... podáváš ruku jako chcíplou rybu!”.

“Fionn”.

“Co?”.

“Já?”.

“Aha. Představit se, jo? Jasně. Jsem Horác Lipový. Jsem z Liscannoru. Mám tam dům”. Nurnští hned zvolili vůdce. Vůdce je vždycky potřeba. Vůdcem se stal Menhorian Blathel.

* * *

Pověstné hradby marrburské přivítaly Nurnské společenstvo čtyři dny poté. Pověsti nelhaly. Marrburk připomínal pevnost, byl druhým největším městem gwendarronským.

“Je tu velká vojenská pevnost”, ozřejmil Gerllod Moskyt, voják Gwendarronské královské armády, “Strategická bašta proti hrozbě z východu”.

“Z východu?”.

“Ovšem. Nedaleko jsou hranice království”.

“A dál?”.

“Kraje tíhnoucí k našim hodnotám a kraje tíhnoucí k hodnotám odlišným”.

“Odlišným?”.

“Karwellským, lismorrským... prostě jiným. Vy si tu žijete svý malicherný životy a nevíte. Ale my víme. My, pěšáci Lintholdových kohort. My, věrní, třímající králův praporec. To my jménem Lintholdovým hrozíme vztyčenou železnou rukavicí k východu, aby nevědomost vašich malicherných životů...”.

“Gerllode, nech toho!”, ozval se vůdce Blathel.

“...aby ta nevědomost mohla dál dlít v blaženosti, v ochranný mateřský náručí...”.

“Gerllode, mlč!”.

“Je to pravda!”.

“Co máš proti východu?”, ohradil se mukuřan Dolwen.

“Ty drž hubu, chábozemče!”, zrudl voják Moskyt.

“Ogaři, nechte toho”, usoudil Heft Taras, “Musíme nejčko najít toho Palaše”.

“Správně”, řekl Erlich Kačabaj, “V první řadě jde vo prachy. A teprva potom můžem řešit nějaký ideový záležitost”.

“Jasná věc”.

* * *

Na Ploskou ulici se doptali snadno a podle malého zbědovaného klenotnického krámků našli i Palašovo bydliště. V krámě dotyčný nebyl, ale v bytě nad krámem ano. Vtrhli tam rozhodně a

neurvale, poslední zabouchl dveře. Byl vyděšený, tvář mu hrála podlitinami. Byl dobítý a nebylo těžké zjistit, že za jeho modřinami zbarvenou tvář stála Hubrchova tlupa. Šli po penězích a když došli k závěru, že od Palaše se jim přímo žádných nedostane, ztloukli ho, vymlátili z něj informace a zařídili se po svém. Nurnští se rozesadili po pokoji a podrobili toho pána výslechu, dalšímu v řadě.

Jorda Palaš peníze neměl. Jeho krámk dole v loubí se potácel na pokraji krachu. Finančně byl tedy na dně, ale jeho rodina měla jisté nároky, které by jej mohly spasit. Proto si také Nurnské nedávno v Nurnu najal. S tím, že zapláceno dostanou z peněz, které Palašově rodině po právu náleží a které úspěšně najdou. Neúspěch by pochopitelně znamenal pozbytí nároku na odměnu. Proto si také Nurnské vybral, proto vážil tak dalekou cestu. Potřeboval někoho, u koho by byl úspěch zaručen, a kdo by jednal seriózně. Že vinou tragického omylu místo Nurnských zastala Hubrchova tlupa, to byla jen shoda nešťastných okolností.

“Kde jsou ty chlapi teď?”.

“To vážně nevím”.

“Jak nevíš?”.

“Řekli, že náš vztah skončil. Že už teď pro mě nepracují”.

Nurnští si nechali od nešťastného Jordy Palaše převyprávět příběh, s kterým tehdy do Nurnu přišel.

“Je to stará a neuzavřená záležitost”, řekl, “Bud' muset začít trochu zešíroka”.

“Máme dost času”, kývl hlavou Fionn Ruindorský.

“Bude to dlouhé povídání”.

“Nevadí. Přespíme tady”.

Stalo se to před devatenácti lety. Za časů, kdy Jordův děd, Ziligaj Palaš, vedl úspěšný život obchodníka s klenoty. Jeho klenotnický krám byl vyhlášený. Natolik vyhlášený, že přitahoval nejen pozornost poctivých měšťanů a panstva, ale i lůzy. Tehdy po bouřlivém roce 1043, kdy vyvrcholila armidenská Svatá válka, se po světě pohybovaly různé existence. A kraje gwendarronské pochopitelně nezůstaly ušetřeny. Stalo, že v marrburském kraji se jednoho dne zjevili dva východňáci, veteráni čagotajsko-armidenské války. Říkalo se o nich, že z těch hrozných masakrů na východě, o nichž přicházely velice úsečné a neurčité zprávy, dezertovali. Jeden se jmenoval Abdurej Šeď a druhý Chacharaj Željab. Šikmoocí čagotajci, oběti války. Nechali se

příležitostně najímat na nádenické práce. Žili z ruky do huby. Tehdejší nálada obyvatelstva byla taková, že obětem krvavých nepokojů na východě je třeba pomáhat. A potkat běžence v té době nebylo řídkým úkazem. Ti dva žili na okraji společnosti, ale nepůsobili žádných nepřístojností, které by jim mohly přivodit kriminál či vyhoštění z města. A někdy v té době se museli poznat s jistým Tuljou Krowenem, který v pozdějším příběhu hrál zásadní roli. Tulja Krowen žil mimo město v malé vesnici. Býval to slušný člověk. Měl mladou ženu a dítě. Byl to sedlák a dobrodruh, plný ideálů. Kdyby nebyl idealista, nikdy by nevstoupil do družiny Zoltána Imryho. Byly to tenkrát divoké časy, tady v příhraničí. Tulja Krowen tehdy těm dvěma čagotajcům nabídl přístřeší. Těžko dnes říci, z jakého popudu. Už nikdy skutečnou verzi příběhu nevypoví.

“Kdo to byl, ten Zoltán Imry?”.

“Dostanu se k tomu. Dejte mi čas”.

“A ta jeho družina?”.

“Musím to vzít popořádku. Je to hrozně smutný příběh”.

Ti dva čagotajci tedy občasně bydlili v kůlně na pozemku Tulji Krowena. Co mezi nimi bylo, to už dnes nikdo přesně nezjistí. Důležité je, že jedné bezměsíčné noci došlo k vyloupení klenotnického krámků Ziligaje Palaše, Jordova děda. Došlo k vyšetřování a podezření padlo na cizáky, kteří se té noci vypařili jako pára nad hrncem. Po Šeledovi a Željevovi bylo vyhlášeno pátrání ve městě a blízkém okolí. Zanedlouho padlo podezření, že by se hledání snad mohli ukrývat ve venkovském domku Tulji Krowena.

“A teď se pomalu dostáváme k družině Zoltána Imryho”.

“Aha”.

“Zbrklé jednání toho čestného muže mělo totiž na odvrácení celého příběhu podstatný vliv”.

Zoltán Imry vedl dobrodružný život. Táhl mu už na čtvrtý křížek, když mu nečekaně spadlo do klína dědictví po pozdrevské tetě, malé venkovské léno. Venkovské příhraničí bylo tehdy divoké, ne takové jako dnes. Zoltán se tedy usadil a postupem času kolem sebe semkl několik přátel z dřívějších dob. Žili na statku a podnikali výjezdy do okolí, i do blízkých přeshraničních lesů. Říkali tomu jízdy. Napravovali křivdy a bezpráví. Byli to idealisté. Zoltán Imry neměl ženy ani potomků, neměl pro koho shromažďovat majetek, a tak jej utrácel. Říkali si Družina Zoltána Imryho.

Posledním členem, kterého vzali mezi sebe, se stal Tulja Krowen, sedlák, hrombidlo s duší dítěte. Pomahatel trpících. V jejich očích dobro bylo oddělitelné od zla jasně definovatelnou hranicí. Na té hranici se pohybovali při svých jízdách a oddělovali příslušné díly na patřičné strany. Byli na svůj bláhový způsob života patřičně hrdí a mezi lidem okolního kraje požívali jisté úcty.

“No, to je teda fakt smutnej příběh”, odušil Rien Gwardit.

“Ten teprvá přijde”.

Tulja Krowen se nějakým způsobem zapletl s těmi dvěma čagotajci. Zřejmě netušil, co plánují nebo co spáchali. Dá se předpokládat, že je považoval za potřebné, vykořeněné z daleké domoviny. Po vyrabování klenotnického krámků po něm žádali ještě další pomoc, žádali koně. Tulja Krowen jim je slíbil s tím, že okamžitě odtáhnou. Muselo v tom být ale víc. Mladý Krowen zřejmě pochopil, co jsou ti dva zač a jak využili jeho dobroty. Sebral se a zajel na Imryho statek a tam se ke všemu doznal. Zoltán Imry tenkrát prý byl šokovaný a řádl jako postřelené zvíře. Vinou Tulji Krowena padl stín viny na celou družinu a její čest byla nenávratně zhanobena. Imry svolal své přátele a během noční porady vyloučili Tulju Krowena ze svých řad. Rozhodli se, že věc s čagotajci vyřídí sami. Tulja Krowen měl hrát roli volavky a vykonat pro společenstvo poslední čin, kterým by jakž takž vrátil čest svému jménu. Měl s nimi dohodnout schůzku kvůli slíbeným koním. Chlapi Zoltána Imryho měli vyčkat smluveného signálu a zaútočit.

“A co bylo dál?”, optal se nedočkavě Erlich Kačabaj, “Povídej, Palaši, povídej”.

Čagotajci byli ale protěfěl životeni. Kdo ví, jak vytušili, že s nimi Krowen hraje nečistou hru. Možná, že nic nevytušili. Mohli být rozhodnutí už dávno, že za sebou zametou stopy. Na každý pád, Krowen dát znamení nestihl. Ze stáje se vyřítili dva muži na koních a prchali směrem k městu. Zoltán Imry se svými muži vpadl do domu a našel plačícího Tulju Krowena objímajícího v náručí své mrtvé dítě. Jeho bezdechá žena ležela v tratolišti krve opodál. Sám Krowen byl těžce raněn. Vydali se tedy mužům po stopách, které ztratili v ulicích marrburských. Teď už nebyl čas na nějaké hrdinství a plány na očistění. Museli s pravdou ven a učinili tak neprodleně. Město bylo uzavřeno. Zpěnění koně byli objeveni poblíž náměstí, po čagotajcích však ani stopy. Teprve druhého dne byl úkryt čagotajců

objeven školníkem místní školy. Zřejmě ano, protože ten nebohý muž byl posléze nalezen mrtvý v uhelném sklepe. Těžko říci, odkud poprvé přišla informace, že se skrývají ve škole. Škola byla obklíčena, čagotajci se zabezpečili uvnitř a vzali několik rukojmí.

“Tehdy při dobývací akci gwendarronské armády zemřelo několik dětí. Většina ale vyvázla”.

“Fuj”, odušil Gerllod Moskyt.

Šeled i Željev byli zatčeni, vyslýcháni a souzeni. Jisto bylo, že mučení nebylo těmto individuím neznámé. Vydrželi a zatvrzele odmítali spolupracovat. Kořist nebyla nikdy objevena a navráćena původnímu majiteli. Ziligaj Palaš přišel na mizinu a oběsil se. Jeho tělo bylo nalezeno v místě, jemuž se dnes říká Ziligajova alej. Když přišli zatknout Tulju Krowena, byl již mrtvý. Podlehl těžkým zraněním. Čagotajci byli odsouzeni marrburským soudním dvorem k patnácti letům těžkého žaláře.

Během věznění při výkonu trestu byl čas od času na vězních proveden nový výslech. S užitím práva útrpného. Bylo zřejmé, že ty šperky nikdy neopustily kraj. Dosud tu někde leží.

“Gulo nepromluvil”, podotkl Palaš.

“Gulo?”.

“Tak si začal řkat ve vězení. V kamenolomu, kde otročil. Abdurej Šeled”.

“A ten druhý? Ten Željev?”.

“Chacharaj Željev je mrtvý. Gulo ho zabil. Zřejmě se dostali do sporu. Gulovi byl prodloužen trest”.

“Takže Gulo je teď jediný, kdo o těch penězích něco ví”, shrnul Fionn Ruindorský.

“Jo. Ale hnije v lapáku”, ozval se Horác Lipový.

“Má být ale propuštěn. Trest mu vypršel”, řekl Palaš, “A proto jsem potřeboval vás”..

“Vypršel? A kdy?”.

“Propuštění má posvětit podpisem soudce Bracht”.

“A vy po nás chcete, abysme toho Gula zmáčkli kvůli té skrejši”.

“Ano”.

“Dřívávěc než to udělá někdo jinej”.

“Ano. Jedná se o majetek naší rodiny. A o Gulu jistě bude zájem”.

“Aha”.

* * *

Soudce Bracht byl nepřijemný člověk,

ale kupodivu vůdce Nurnských, Menhoriana Balthela, přijal. Když se dozvěděl, že se pan Balthel zajímá o osobu trestance Abdureje Šeledě, nerozmyslel se dlouho. Bude jistě lepší, když situace bude nepřehlednější a zamotanější. A poslouží tak lépe jeho plánům. Proto se tvářil poměrně sdělně. Ano, byla pravda, že Abdurej Šeledovi, zvanému Gulo, fakticky vzato vypršel trest, ale na druhou stranu jeho propuštění ještě nebylo signováno. A v zásadě ani nebude. Abdurej Šeled je totiž nebezpečné individuum, které nejen že se odkroucením trestu prokazatelně neobrátilo na správnou cestu, ale navíc během dlouhého věznění a vlivem podstoupených výsledků přišlo o zbytky rozumu. Takže bude převezzen do kvasovského zařízení pro nebezpečné choromyslné. Tedy blázince. Že byl Gulo nedávno převezzen do marrburských kobek, o tom se soudce Bracht nezmínil. Snad pro to, že veřejnost neměla být seznámena s tímto faktem, aby nedošlo ke zbytečné panice, možná z důvodů jiných. To nebylo podstatné. Každopádně Menhorian Balthel byl soudcem Brachtem seznámen s tím, že trestanec Gulo bude převážen v několika málo dnech, a soudce se dokonce v nějaké souvislosti zmínil i o vesnici jménem Pozdrev.

“Nejste první, kdo se o trestance Šeledě poslední dobou zajímá”, řekl soudce, když se měl Menhorian k odchodu.

“Kdo se ptal?”.

“Nějací Nurnští”.

“A co jste jim řekl?”.

“To samé co vám. Jedná se o veřejně dostupné informace. Soudní dvůr nemá co skrývat”.

Když se zavřely dveře, soudce Bracht si spokojeně zamnul rukama.

“Tak, to bychom měli. Gulo může být vypuštěn. Viníky si nebude třeba domýšlet”.

* * *

Na večeri zašli Nurnští do hospody. Hospoda Pod svícem. Tam bývá tma. Usadili se stranou.

“A ten soudce mi řek ještě jednu věc”, ozval se Menhorian, “Asi to moc nesouvisí”.

“A co?”.

“Tomu Palašovi patří ještě alchymistické kráček. Vlastně jeho otci”.

“On má otce?”., optal se hobit Horác.

“To bych řek. Ale nějak se o něm zapomněl zmínit”, řekl Dolwen.

“Prej se zbláznil. Říkal ten soudce, že

snad je zavřené v kvasovským blázinci”.

“Tam, co budou převážet Gula?”.

“Jo”.

“Stejně bych se na ten kráček podíval”, navrhl Heft, “Jen tak pro jistotu. Abysme měli zmapovaný zázemí. Ouplně tomu Palašovi nevěřím”.

“Dobrá. Jdi to tam očihnout”.

“Pudu tam až na noc. Až bude klid”.

“Jo”.

“Čemu já ale nerozumím, je to, proč sme vlastně tady”, ozval se Erlich Kačabaj.

“Jasně”, přítakal Adon, “Přijeli jsme sem jak na vejlet. Nikdo nás neplatí, nikdo po nás nic nechce”.

“Hubrchovci se za vás přece vydávali”, řekl Algo Hvozdk, “A to se nedělá”.

“To je pravda. Ale kvůli takový blbosti se přece nejezdí na vejlet, kterej něco stojí”.

“To je pravda. Mohli jsme si na ně počkat doma a rozbít jim držky, až by se vrátili”.

“A proč jsme teda tady?”, zeptal se Horác Lipový.

“Protože jsme si mysleli, že v tom něco bude”, řekl Adon, “A vono z toho zatím není nic”.

“Ale možná tu jsou někde ty uloupený šperky”, podotkl Rien Gwardit.

“Uloupený před dvaceti rokama? Bláznem, co si slintá do bryndáku?”.

“Můžem teda ject domu”, pravil vůdce, “Nebo se tu porozhlédnout a potom ject domu”.

“Dva dny navíc nás nezabijou, když už jsme jednou tady”, řekl Gerllod, “A v nejhorším to bude jenom zbytečněj vejlet. To se někdy prostě tak stane. Vždycky to nemusí bejt zrovna nalajnovaný”.

“Ale je tu hezky, což?”, pochválil Algo.

“Zajedem do toho Pozdrevu. Porozhlídne se tam a uvidíme”.

“Třeba zabijem toho čagotajce”, navrhl Dolwen, “Čagotajce nesnášim jak kuří voko”.

Dolwen proti čagotajcům bojoval za časů mukurských. U čtvrtého ježgaru. Když ještě věřil, že za chába se patří položit život. Bylo to dávno.

“A v noci se Heft koukne do tý dílny”.

“Do jaký dílny zase?”, optal se Horác.

“Do toho alchymistickýho krámku starýho Palaše”.

“Jo”.

* * *

Byla tma jako v pytli, ale přesto bylo

zřejmé, že ten krám je dlouho zavřený. Opuštěný. Zatloučená okna a dveře. Heft Taras tam vlezl přes dvorek. Došlo mu, že se mohl raději prospat. Tohle je ztracená věc. Uvnitř to bylo v dezolátním stavu. Jako by se tady někdo pral. Roztlučený nábytek pokrytý vrstvou prachu. Už to chtěl zabalit, když ve sklepe objevil ty dveře do nějaké místnosti. Kování nebylo zrelé, ale používané. Zajímavé bylo, že kování, a hlavně petlice, jistilo dveře zvenčí. A masivní řetěz. Že tam byl zámek, to už bylo v pořádku. Urazil zámek kladivem, odsunul závoru a vstoupil. A pak se na něj vrhlo to divoké stvoření. Mělo hroznou sílu, vzduch byl nedýchateľný močovinou a výkaly. Ten muž byl šílený a při Heftovi stáli všichni trpasličí patroni včetně nezměrné lásky Fialy Tarasové, rozené Ómorkové, že nepadl na podlahu a nebyl roztrhán nočním tvorem. V poslední chvíli, kdy bublající krev hrozila zalít mu plíce, skolil muže na zem. Divoký muž upadl do bezvědomí. Svázal jej řetězy, které tu našel. Potom si místnůstku ve svitu lucerny prohlédl. Byla zařízena pro přebývání. Zvířecí brloh. A ten bezvládný stařec na zemi! Když si jej prohlédl pozorněji, vůbec nechápal, kde se v něm vzalo tolik síly. Určitě byl mladší, než vypadal. A vypadal strašně.

“Hrůza! Samej šílenec!”.

* * *

Hned, jak se tu novinu Nurnští dozvěděli, čapli Palaše a hnali jej tmavým ztichlým městem k alchymistickému krámu. Oči měli ještě zalepené spánkem, ne všichni plně chápali, co to vlastně Heft cestou houkal. Většinou samé kletby. Vešli dovnitř dveřmi. Jorda Palaš odstranil několik prken u dveří a odemkl.

“Je to dóle!”, křikl Heft.

“Spoutal jste ho pořádně?”, zeptal se Palaš.

“Aspoň myslim. Ale má sílu jako bejk”.

“Půjdu první”, špitl marrburčan.

Sestupoval pomalu po schodech s klackem v ruce. Nurnští utvořili formaci.

“Jordo?”, ozvalo se zdola.

“Jordo, seš to ty?”.

“Jo, táto, jsem”.

“Užs tu dlouho nebyl, Jordo”.

“Budeš hodnej, táto?”.

“Budu”.

“Opravdu?”.

“Slibuju. Sundáš mi ten řetěz?”.

“Nemůžu, vždyť víš”.

“Vim. Ale škrť mě”.

“Musí to tak bejt, táto. Jseš nemocnej”.

“Já vim, Jordo. Už ale budu hodnej”.

“Nepřibližujte se k němu”, řekl Palaš příkře, “I kdyby se tvářil jako hromádka neštěstí. Nevěřte mu”.

Nurnští nechápali a vyjeveně civěli.

“Je to můj táto. Nemoh jsem ho prostě nechat odvézt do Kvasova. Sháním mu pomoc”.

“Aha”.

“Ale na to potřebuju peníze”.

Byl smutný. Zdálo by se, že před zhroutením.

Nezapíral. Jeho otec vystudoval alchymistické vědy, zabýval se theurgií. Byl tím, co se tenkrát stalo jeho otci Ziligajovi, Jordovu dědu, doslova posedlý. Mínil, že s pomocí hlubokého vědění dokáže odhalit, co se tenkrát stalo a kde ty Ziligajovy šperky leží. Trvalo to roky a zapletl se příliš. A dostal tu nemoc. Nemoc z povolání. Jorda si prvních příznaků všiml až loňského roku, po tom nepovedeném obchodu s těmi bratry.

“Bratři Kaerstagové si říkali. Vypadali jako slušní a majetní lidé. Trochu podivnější”.

Otec jej tenkrát požádal, že dělá velmi odbornou práci pro význačné zákazníky. Práce se týkala jeho oboru, ale bylo nasnadě, že se jedná o něco temného. A potřeboval nějaký klenot, šperk, nejlépe vznosný přívěšek s dvěma černými kameny, dostatečně velkými na to, aby mohly být k účelu použity. Obsidiánový klenot. Jorda Palaš nechal zhotovit požadovaný šperk ve svém klenotnictví. Bratři Kaerstagové však nikdy nezaplatili a otec dostal poprvé ty záchvaty. Záchvaty zuřivosti, střídání nálad. V těch temných chvílích jeho síla jakoby mnohonásobně vzrostla. Během jednoho záchvatu zuřivosti úplně zdemoloval krám. Ve chvílích jasnějších se Jordovi svěřil, že jej musí odvézt někam pryč. Do Kvasova. Jinak by mohl být nebezpečný. Mohl by prý i někoho zabít a přivést rod Palašů do věčné pohany. Jorda nechtěl. Příliš svého otce miloval. Ale veděl taky, že stavy se zhoršují. Proto jej nakonec byl přinucen držet zde ve sklepe. Obchod byl stejně k nepotřebě. Hledal zatím pomoc. Dosud neúspěšně. Věděl, že ty peníze, ty uloupené šperky tenkrát, by mu pomohly smutnou záležitost s otcem řešit. Na ty šperky měl přeci právo.

“Moh jste nám aspoň něco říct, pane Palaš”, vytkl mu Gerllod Moskyt, “Aspoň varovat. Mohli jsme přijít o kamaráda”.

“To henem, gurrva, mohli”, přidal si Heft.

“Já jsem nevěděl, že sem chcete jít. Rozmluvil bych vám to”.

“Dobře”.

A někde v Marrburku soudce Bracht dopřel své plány a nařídil převoz trestance Abdureje Šeledě, známého spíš jako Gulo, z marrburské cely do vsi jménem Kvasov. A nechal tu zajímavou zprávu uniknout mezi veřejné povědomí. Tak to mělo být, aby se Gulo dostal na svobodu a mohl být sledován. Byl to už čistokrevný pomatenec, ale soudce Bracht věřil, že tenhle plán vyjde. Že Gulo, konfrontovaný se známou krajinou, bude jednat pudově. A pud, instinkt, neutlumí sebehlubší mlhy šílenství.

“Ten Palaš podle mě chytíl larvu”, řekl studovaný Gwardit.

“Co to je?”.

“Takovej červ, co tě hlodá zevnitř. Vyžere tě, až jseš dutej jako buben”.

“Z čeho se ten červ dá chytit?”.

“Z přemíry horlivosti a neopatrnosti. Z nepokory”.

“A není to nakažlivý?”, zeptal se Horác Lipový.

“V tvým případě ne”.

“Tak to se mi ulevilo. Vážně”.

* * *

V Pozdrevské Baště se Nurnští ubytovali navečer o den později. Byla to zájezdní krčma s ubytováním na cestě spojující Marrburk a Tmarst. Tudy počítali, že by mohl být převážen trestance Gulo, tady někde se mohla pohybovat pravděpodobně i Hubrchova tlupa. Chtěli si to s nimi vyřídít a zchládit si žáhu, že se trmáceli do tramtárie, a neměli proč. Obzvláště do takové díry, jakou byl evidentně Pozdrev. Na severu se tyčily nevýznamné hory, zvané prý Kuní.

Co bylo zajímavé - většina pokojů byla obsazena pro nějakou cizí výpravu. Hostinský o tom nechtěl mnoho hovořit. Svěřil se pouze s tím, že jde snad o věc státního zájmu. Nurnští tedy museli vzít zavděk poněkud těsnou komůrkou v podkroví a ustájili koně.

“Že by Gulo?”, špitl Adon.

“Nějak narychlo, ne?”, nesouhlasil Gerllod Moskyt.

V hostinci nebyli sami, tady pod horami zřejmě bylo dost samostatných usedlostí a Pozdrev také nebyl nejmenší.

Asi ve čtvrt na osm se do lokálu vřítíl stařík. Byl sešlý věkem, ano, ale svaly a šlachy na těle mu jen hrály. Byl v brnění, za pasem meč.

“Koně do stáje”, houkl přes lokál, “Ale neodsedlávat, prosím”.

“Imry přijel!”, houkl nějaký místní sedlák od stolu, “To jsou k nám hosti! Bláznivej Imry”.

Stařík nedal najevo pohoršení.

“Pořád bojuješ proti přeludům, starče?”.

“Korbel kvasu, krčmáři”, křikl a usadil se za stůl, “Ale řízni mi to vodou. Musím si udržet ducha”.

“Ty máš ještě ducha?”.

Zoltán Imry byl jako na trní, očka mu jen mžikala.

Rien Gwardit byl zvědavý. Pozval Imryho ke stolu Nurnských, čímž drzým řečem místních učinil přítř.

“Jsem Gwardit. Rien Gwardit, starý pane”.

“Zoltán Imry. Dneska se držte zpátky. Budou se dít věci”.

“Jaký věci?”.

“Gulu vezou. Do Kvasova. Prej tady přespěj”.

“Kdo je Gulo?”.

“Vrah děcek. Krvavá zřůda, co nemá právo bejt uklizená do teplýho poklidu cvokárny”.

“A vy jste kdo, smím-li se zeptat?”.

“Poslední nositel konečný spravedlnosti. Vykonavatel. Strážce neposkvrněný bělosti duše”.

“Počkejte, vy toho Gulu chcete jako... to?”, zeptal se Menhorian Blathel a přejel si prstem přes krk.

“To se teprva uvidí. Každopádně si s ním nejprve promluvim”.

“Ale nejspíš bude mít eskortu. A ta vám to nedovolí”.

“To se teprva uvidí, mládenče, to se teprva uvidí. Ale jedno vám povídám, jako že se Zoltán Imry jmenuje. Držte se, chlapi, dál. Bude to mela”.

“Nabralo to nějaký podezřele rychlý obrátky”, ozval se Dolwen.

“Dyt' jsem taky podezřele rychlej chlap”, odvětil stařec, který nepochopil.

“Neměli bysme zalézt na pokoj?”.

“Asi jo”.

“To byste, chlapi, udělali rozhodně nejlíp. Držte se máminy sukně”.

Nurnští si objednali několik lahví a odešli na pokoj. Bylo tam těсно. Jen Heft Taras se vytratil ven. Ve stájích našel Imryho koně. Byl to bělouš. Kromě koní Nurnských to byl jediný kůň

navíc. Nařízl mu třmeny a sedlové popruhy. Pod sedlo vložil kámen. Pak se spokojeně vrátil k ostatním.

Stalo se to kolem půl dvanácté. Přijela spousta vojáků. Dusot po patře. Někdo zabušil na dveře.

“Co je?”, promnul si oči v hraném údivu Adon.

“Okamžitě vyklid'te pokoj”, řekl voják a druhý mu stál za zády ve střehe, “Ve státním zájmu bude celé patro prázdné”.

“Ale my tu bydlíme”.

“Už ne. Náklady vám budou proplaceny”.

Vzali si pingly a šli. Vojáci gwendarronské armády pročešávali pokoje. Nurnští ve zmatku chvatně prošli chodbou na ochoz nad lokálem a sestupovali po schodišti. Těch pár zapomenutých pijáků opouštělo lokál. Hostinský stál v pozoru s utěrkou a uctivě se klaněl. Ale spokojeně nevypadal. Když vešli mezi stoly, Rien Gwardit zmizel. Prostě nebyl. Objevil se na nejzazší slepé části ochozu, přikřčil se a sledoval vývoj situace. Zvenčí se ozval křik. Potom Nurnské tři vojáci zatlačili do rohu, rozrazily se dveře a vpadla skupina vojáků, těsně obepínající postavu uprostřed. Ta osoba snad byla zabalena do nějaké pytloviny, ti muži ji chránili vlastními těly. Vběhli dovnitř, posledním vojákům trčely šipy ze zad.

“Jsou tam střelci!”, zařval kdosi a venku se cosi dělo.

Vojáci, kteří tlačili Nurnské ke zdi, jim udělali volný průchod ke dveřím a tasilí.

“Ven! Všichni okamžitě ven!”.

Nurnští se nechtěli prát. Přeci jenom, toto byli příslušníci Gwendarronské královské armády. Vzpěčovat se by znamenalo celkem jisté problémy se zákonem. A nebo rovnou smrt. Gerllod Moskyt to věděl. Sám byl jedním z nich. Proto sám vyběhl Nurnské k úprku. Podvolili se. A když se hrnuli ke dveřím, někde ze šenku se vyřítil Zoltán Imry s pěnou u huby.

“Pust'te mě na tu svini! Nechte průchod zasloužený spravedlnosti!”.

A to byla poslední kapka. Nurnští se vyřítili ke stájím a naskočili na koně. A potom pryč, někam, kamkoli, pryč z Pozdrevu. Zpěněné koně zarazili až u lesíka. Oddychovali.

“Rozbijeme ležení. Ty běž pro kameny”, přikázal vůdce.

“Já vyhloubím ohniště”.

“A my dojdeme pro dřevo”.

Rozdělalí malý oheň. Tváře Nurnských ozářily plameny. Ty větrem ošlehané rysy vyhrězly ze tmy jako přízraky. Teprve teď si toho všimli.

“Chybí Gwardit”.

* * *

Riena Gwardita vojáci zatkli na ochozu. Stejně jako odzbrojeného Zoltána Imryho. Dva muže přivedli zvenčí. Vyslyšali je odděleně. Rien Gwardit v podstatě ale nic nevěděl, takže nemusel lhát. Byl zvědavý. Věděl, že jako kouzelník si pomůže vždycky. Pokud jeho schopnosti neprokouknou a nepojistí se jinak. Do rána ležel spoutaný.

Ráno byli zajatci naloženi na vůz. Zoltar Imry pěníl vzteky, jeho dva podruzi se tvářili sveřepě. Byl to vězeňský vůz, taková velká dřevěná bedna, ale uvnitř prostor ještě jištěný mřížemi. Jediná trocha světla dopadala dovnitř malým okýnkem v zadu. Zajímavé bylo, že žádný Gulo ve voze nebyl. Snad proto Rien Gwardit vyčkával. Chtěl Gula spatřit na vlastní oči. Ale nikdo takový se neobjevil. A potom se vůz rozjel, chráněný vojenskou jízdou.

* * *

Nurnští jeli vozu ve stopách. Nebylo to těžké, nebylo kam uhnout. Cesta vedla ke Kuním horám, kde měla projíždět starými tunely, zbudovanými trestanci. Možná, že některý z Gulových spoluvězňů z kamenolomu také zde z donucení přiložil ruku k mozolnatému dílu.

Riena Gwardita objevili asi šest mil od Pozdrevu. Schovával se v trávě.

“Hej!”, houkl z travin, když si byl jist, že jsou to oni.

“Gwardit! Starej dobrej Gwardit se našel!”, zajásal Gerllod Moskyt a seskočil z koně.

“Máte mýho koně?”.

“Jo, Heft ho ráno vyzvednul v hospodě”.

“Co se, Riene, vlastně stalo?”, zeptal se vůdce.

“Zatkli mě”, přiznal se kouzelník.

“A Imry?”.

“Ten je svázanej jak žok. Včetně svejch dvou kumpánů”.

“Co to celý vlastně mělo znamenat?”.

“Nevím. Ale ten Gulo ve voze zaručeně nebyl”.

“Ale vždyt' v noci někoho vlekli”.

“To je fakt, ale žádněj Gulo ve voze prostě nebyl. Jen my. Já a Imryovci”.

“To je divný. Fakt divný”, odušil Erlich.

“Pojedem za nima a uvidíme”, řekl Dolwen Mukurský.

Na Gula se vyložení těšil. Chtěl si s ním pohrát, s čagotajcem jedním šikmookým.

* * *

Jeli ve stopách vozu vrklavou cestou přes podhorské louky. Na obzoru oblé travou porostlé a bezlesé kopce Kuních hor. Projeli prvním tunelem hrubě raženým skálou a vyjeli v Hluché roklí, utopené v lůně hor.

“Tohle museli razit muklově”, odušil Erlich Kačabaj, “A co jich tu muselo zařvat!”.

“To už je holt úděl muklů”.

Přejeli přes planinu a čekala je temnota druhého. Byl o poznání delší. Když už viděli světlo východu, zpozorněli. Něco se tam dělo a ozýval se slabý třesk ocelí.

“Je tam nějaká mela”, upozornil Fionn.

“Jo, slyším zvonění mečů”, sykl Dolwen, voják.

“Tak, tak”, přitakal Moskyt.

Blížili se pomalu, opatrně. Skutečně, venku za ústím tunelu plála šarvátka muže proti muži. Zastavili. Čekali. Potom zvuky, tažené tunelem echem, jež se třífštilo o hrbolaté hrubé stěny, utichly. Počkali ještě půl hodiny. Potom vyrazili.

Paprsky podvečerního slunce Nurnské na okamžik oslepily, jak zalévaly Kamennou strž. Leželi tu mrtví gwendarronská vojáci. A několik neuniformovaných mužů. Vůz stál osamoceně a ztichle, jen koně pofrkávali.

“Tak tady mě vezli”, ukázal Gwardit k otevřeným dvířkům s mřížovým okénkem.

“Kde je Imry? A ti jeho kumpáni?”.

“Těžko říct”.

“A co je tohle za chlapy?”, ukázal Heft Taras na mrtvolý zoldáků.

“Že by Hubrchova banda?”.

“Tak pudem po nich, ne?”, navrhl Dolwen Mukurský.

“Jo”.

* * *

Stopu držel Fionn, hraničář a výborný stopař. Bylo zřejmé, že byli těžce posekaní a pohybovali se o poznání pomaleji. Někoho určitě nesli. Mířili do kopců.

“Myslím, že si ukousli větší sousto, než byli schopný pozřít”.

“Nevypadalo to tak”.

“Hledaj úkryt. Jako zvířata. Aby si vylízali rány”.

“Nejspíš jo”.

* * *

Dostihli je až na druhý den. Nebo to, co z nich zbylo. Polehávali ve vysoké trávě na vrcholu kopce a když se vyřítili Nurnští v pečlivě uspořádané rojnici, postavili se na chabý odpor. Boj ani netrval nějak dlouho. Hubrchovi muži byli unavení, hladoví a jejich tlupa utrpěla citelné ztráty. Také byli rozhádaní, protože sen, pro který se táhli do těchhle nehostinných krajů, se pomalu rozplynul. Nurnští je do jednoho pobili.

“Víte, co mě na tom števe nejvíc?”, položil otázku Gerllod Moskyt, když se rozhlížel po bezvládných tělech ve zdupané trávě.

“Ne”.

“Že necítím ani žádný zadostiučinění.

Spíš takovej jako smutek”.

“Jseš citlivka”, odušil Dolwen.

“Ale houby, Mukuřane”.

“Já ti náhodou rozumím”, přítakal Heft, “Cejtím to samý”.

“Já taky”.

“Takže jsme vlastně přišli o to poslední, co nějak odůvodňovalo, proč jsme tady”, posteskl si Adon.

“To je pravda”.

“A proč jsme vlastně tady?”, zeptal se Horác Lipový.

“Z hecu”.

“Jo”.

Přesunuli se o kus dál a rozbili ležení. Potřebovali si srovnat myšlenky. Adona postavili na hlídku. Z vrcholu kopce viděl do Hluché rokle. Tou projeli včera. Všude dokola se táhly zelené kopce Kuních hor. Bylo tu vlastně docela hezky. A potom, během hlídky, zmerčil v dálce několik pohybujiících se skvrn. Byli to jezdcí. Stejnobarevní.

“Vojáci”, pomyslnil si.

Byli to vojáci. Skutečná kolona, eskortující trestance Abdureje Šeledě, zvaného Gulo. Vyslaná soudcem Brachtem. Měli své rozkazy. Vypustit Gula za Kuními horami a na paty mu pověsit zvědy. Sledovat, kam půjde. To Adon samozřejmě nevěděl. Ani ostatní netušili, když jim podával hlášení.

“Takže brzo zjistěj, že jejich pobratimové jsou mrtvý”.

“Jo”.

“A po čem nejspíš budou?”.

“Po stopě Hubrchovejch hrdlořezů”.

“A kam ta stopa vede?”.

“Vlastně k nám”.

“Jo”.

“Takže bysme se měli zdekovat”.

“Přesně tak”.

Sbalili ležení a sjeli z kopců do Hluché rokle. A projeli tunelem, kterým už jednou jeli včera. Mrtvoly vojáků tam stále ležely. Stražili je tři vojáci.

“Co se stalo?”, zeptal se Gerllod.

“Přepadení”.

“Strašná věc”, odušil Menhorian Blathel a zatvářil se soustrastně.

To on uměl nejlíp ze všech.

“Měli byste se držet dál”, řekl gwendarronský voják vážně.

“Proč?”.

“Uprchl nebezpečný trestanec. Masový vrah”.

“Jaká je tady nejbližší vesnice?”.

“Tmarsting. Jedenáct mil po cestě”.

“Dojedem tam a přespíme”.

“A děkujeme za upozornění”, řekl Rien Gwardit na rozloučenou.

“To je naše povinnost”.

* * *

Nurnským to bylo divné.

“Jak moh Gulo utýct z vozu, ve kterým vůbec nebyl?”, kroutil hlavou Rien Gwardit.

“Taky mi to nějak smrdí”.

“Smrdí to jak bolavá noha”.

“Doslova”.

Dojeli do Tmarstingu. Malá vesnice na pokraji hlubokých lesů.

“Říká se tomu Tmarstské poleší”, přečetl Fionn Ruindorský z mapky kraje, “Lesy se táhnou až k Aydaře”.

“Aydarra je hraniční řeka, pokud si dobře pamatuju”.

“Tak”.

Z vesnice vedly dvě cesty. Na Tmarst a Hmili. Nurnští se rozhodli tu ubytovat a trochu se poptat. Zpráva masakru v Kamenné strži a útěku nebezpečného trestance už sem kupodivu dorazila a nadmíru vyděsila místní obyvatelstvo. Tu novinu přinesli vojáci, kteří mířili do Olmyrské pevnosti.

“Tak, pánové...”, řekl hobit Adon, “Mám takový tušení, že brzo se to tu bude hemžít vojákama”.

“Ať si”, odušil Gerllod, “Nic jsme neprovedli”.

“Až na ty mrtvoly tam v kopcích”, namítl Algo Hvozdk.

“Ty nikdo nenajde. A když jo, tak co?”

Byli to hrdlořezové”.

“Přespíme tady a ráno vypadneme”.

Přespali na seně ve stodole u tmarstingské nálevny. Drželi hlídky.

* * *

“Vstávejte, chlapi, něco se děje”, pobízel Nurnské druhy vůdce Menhorian Blathel.

Vylézali z houní rozcuchaní a pomačkaní. Z prostranství před nálevnou doléhaly do skromného družinového nocležiště vzrušené výkřiky.

“Vstávej, Horáci, dělej!”.

Hobit loupal okem.

“Co do mě kopeš?”.

“Vstávej!”, křikl Gerllod Moskyt,

“Všichni už jsou na nohou”.

“A proč tak brzo?”.

“Protože je ráno”.

Venku se teprve začalo rozednívat. Odněkud se ozvalo první nesmělé skřehotání kohouta.

Vyběhli ven. Příčinou rozruchu byl nějaký člověk, obklopený hloučkem rozespálých zvědavců. Voják. Zkrvavený. Musel se připotácet z lesa. Přiběhl starosta. Ještě si dopínal opasek na gaticích. Boty neměl. Boty nebyly důležité.

Voják byl těžce zraněný. Držel se za břicho a přerývaně vypověděl, ať si všichni dají velký pozor a neopouštějí vesnici. Vojenská hlídka včera v Tmarstském lese narazila na stopy uprchlého a velmi nebezpečného zločince. Mířil na sever. Štvali ho a v noci obklíčili. Trestanec ale zřejmě dobře znal nepřehledný terén. Podařilo se mu hlídku překvapit ze zálohy. Utloukl je sochorem. Když se voják probral z bezvědomí, s hrůzou seznal, že jeho spolubojovníci jsou mrtví a Abdurej Šeled', řečený Gulo, je pryč. Podle vojenské mapy okolí vydal se hledat pomoc k první vesnici.

“Přeneste ho, lidi, do úřadovny!”, křikl starosta, “A ať se u mě přihlásí dobrovolník, který vyrazí pro pomoc do Hmili!”.

Dva vesničané vojáka podepřeli a vlekli ke starostovu domu. Muž se tvářil velmi zkormoučeně. Nebylo divu. Nesplnil přímý příkaz soudce Brachta. Totiž sledovat Gula a o jeho pohybu sepsat naprosto podrobné hlášení. Proto jich bylo pět. Aby nepřerušovaný kontakt mohl být zajištěn. V žádném případě neměli vejít s Gulem do kontaktu a rozhodně mu nesměli ublížit. Proto jejich pozdější střet s Gulem byl tak nerovný. Voják

si byl vědom, že soudce Bracht bude zuřit.

* * *

Těžko říci, zda by se to Nurnským bez stopaře Fionna vůbec podařilo. Zřejmě ne. Ale Fionn Ruindorský byl na stopy věru dobrý. Jeli koňmo nepříteli hustým lesem, občas v divočejších úsecích koně vedli. Šli po stopách zraněného vojáka a brzo objevili mrtvoly zbývajících čtyř. Byli potlučení, až hrůza pohledět. Ten Abdurej Šeled' musel být skutečně kus chlapa. Ale krvácel. Také pár ran schytl.

“Kulháb!”, ukázal Fionn na nepravděpodobnou hloubku šlápot v bahnitě prsti.

“Jdem po něm”, řekl vůdce.

“Sejmem ho?”.

“Jo”.

Pod vedením Fionna šli téměř najisto. Jako na lovu medvěda. Zvířete. A Gulo zvířetem byl před tím, než přišel o rozum, a o to více potom. Teď byl navíc zraněný.

* * *

Dohnali Gula až v lesích u kopce jménem Žluč. Zdálo se, že drží směr. Lesem na Hmili. Stranou cest. Jenomže Gulo o nich zase věděl dopředu. Jako zvíře. Číhal. A vyběhl. Nurnští ale stačili včas toho nebožáka ustřílet k smrti. Kdyby doběhl, mohlo se jim vést velmi zle. Abdurej Šeled' byl obrovitý lysohlavý chlap, ruce jako lopaty.

“Fujtajbl!”, odušil Gerllod Moskyt a sklonil těžkou kuši, “Až jsem se z toho orosil”.

“A co, henem, s nim, ogaří?”, položil otázku Herft Taras.

“Prohledat. A pořádně”.

Ujal se toho Rien Gwardit. U Gula ale nenašel nic. To ho rozčlilo. Svlékl mrtvému kazajku a pak košili. Kapsy kalhot obrátil naruby. A potom si všiml divných jizev na Gulově břiše. Zvláštní pravidelné jizvy. Bylo na nich něco zvláštního. Když Nurnští dávali do pořádku koně na další pout', vyřízal ostrým nožem ten kus kůže. Zabalil krvavý plát do plátna a uložil do batohu. Práce to nebyla pěkná.

* * *

“Ještě, že jsme tu mapku kraje v Marrburku pořídili”, pochválil si Fionn.

“Ale stejně jsme ztracený jak veverka v pšenici”.

Nurnští se trmáceli hlubokým lesem. Fionn udržoval jakýs takýs směr podle slunečních paprsků, prosvítajících mezi stromy.

“Měli bysme se držet mimo cesty a

lidský usedlosti”, řekl vůdce.

“Asi jo”.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Heft Taras.

“Asi pojedeme tady do toho lesejka pod Hmili”, studoval Menhorian mapku, “Z toho Plochého kopce by mohl být výhled do kraje”.

“Myslel jsem tak vůbec”.

“To teda nevím”.

“Asi krvácíš, Riene”, ukázal Dolwen na Rienův batoh, kde ulpěla krev.

“To jenom něco prosakuje”.

“Co?”.

“Něco”.

“Aha”.

Cestou potkali dřevorubce. Vousaté chlapisko. Ležel pod stromem, nepracoval. Když je spatřil, vstal, uchopil širočinu a pozdravil.

“Kudy k Plochému kopci, chlape?”.

“Znám, znám”, odvětil stroze, “Tamtudy”.

“Nechceš si přivydělat a ukázat nám cestu?”.

“Ale co by ne”, řekl, když shrábl zlatku, “Lidi si mají pomáhat”.

“Jo”.

Jmenoval se Levion. Horal. Na nic se neptal. Najali si ho jako průvodce.

Navečer vyjeli z lesa a přešli cestu. Za loukou vjeli do dalšího lesa, z něž se tyčila lysá homole Plochého kopce. Na vrcholu v trávě rozbili ležení. Levion si lehl jen tak na holou zem. Byl zvyklý.

Teprve u ohničku Rien Gwardit vybalil zkrvavělé plátno.

“Co to máš za hnus?”.

“Kůži”.

“Kůži?”.

“Gulovu kůži”.

“Tys ho vobříz?”.

“Jo”.

“A kvůlivá čemu?”.

“Kvůlivá tomuhle”, řekl Gwardit.

Ukázal jizvy na círu voskovicově zšedlé kůže.

“Pořád mi něco říkalo, že to není jen tak. Že mi to něco připomíná. A teď už vim. Vypadá to jak mapa”.

“Mně to teda nic nepřipomíná. Je to jen hnusný”.

Rien Gwardit položil vedle kůže mapu.

“Já vim. Ale co kdyby...”.

“Kdyby co?”.

“Kdyby tenhle šlic byla cesta a tenhle taky... Pak by klidně tahle podivně vlnitá jizva mohla být řeka”.

“Ukaž?”.

“A tohle další řeka”.

Menhorian Blathel jel prstem po mapě. Po cestě na Hmili, potom doprava podél Tmary a tam u soutoku s Aydarrou po proudu na jih. Podél gwendarronských hranic.

“A tady, jak je ten křížovej šlic, co kus od něj něj vede zase nějaká čára, to je to místo, který chtěl nejspíš Gulo označit”.

Nurnští se zájmem sledovali výklad.

“Radešův potok”, vyhrkl vůdce, “Vtěká do Aydarry”.

“Proč by se ale ten Gulo jizvil, když by to moh mít prostě jen v hlavě?”, zavrtěl hlavou Erlich Kačabaj, “Nebo si to moh načmárat na kus papíru. Vždyť tohle muselo strašně bolet”.

“Vzpomeňte si, co o tom Gulovi víme”, nadhodil Moskyt, “Seděl v těžkým kriminále. Tam si asi o nějaký korespondenci moh nechat akorát tak zdát”.

“A taky ho mučili. Začínal z těch vejslechnů blbnout. Třeba věděl nebo tušil, že by mu to mohli vymlátit z hlavy”.

“Třeba jo. Každopádně za pokus to stojí”, pravil Fionn, “Beztek v rukou nemáme vůbec nic”.

“To teda nemáme. A asi už ani mít nebudeme”.

“Levione?”, zeptal se Rien Gwardit.

“Co?”.

“Co by mohlo být v těchhle místech?”, zabodl prst do mapy.

“Kde?”.

“Hejbní zadkem a pojď sem”.

Levion líně vstal a koukl do mapy.

“Nó, tam nic není”, řekl pomalu, “Tam je to opuštěný”.

“Opuštěný?”.

“Je tam starej zavřenej měděnej důl”.

“Tak proč říkáš, že tam nic není?”.

“No, zavřenej je proto, že tam nic není”, ohradil se dřevorubec, “Kdyby tam něco bylo, tak by ho asi neopustili, což?”.

“Takže důl”.

“Říkalo se mu Kalajka”.

“Aha”.

* * *

Menhorian Blathel stál stranou ležení a

tiše hleděl do kraje. Západ slunce byl krvavý a krajina hrála dlouhými stíny a paletou barev.

Rien Gwardit pomalu došel až k němu. Nadechl se.

“Stejně je tu krásně, co?”.

“Je”.

Stáli vedle sebe mlčky. Už dlouho takhle nestáli. Vázalo je silné přátelství. Což se v dnešních uspěchaných dobách už tolik nevidá.

“Stejně nevím, co nás to pořád žene”, porušil posvátnost ticha Menhorian.

“Jak to myslíš?”.

“Co nás to nutí vláčet se z místa na místo. Co nás to štve, že si nedáme pokoj...”.

“Jo takhle. Sám nevím. Asi červ nějaké v mozku, instinkt jakejs”.

“Spíme v blátě, po knajpách. A ty mrtvý, co lemujou naše kroky”.

“No, občas to holt ujde. Šmikne se cosi. Sem tam omyl, někdy zas není zbytl...”.

“A ty hroby mrtvech kdysi přítel, což už se nikdy neusmějou”.

“Hroby už se nedělaj. Málo času. Spíš kosti těch chlapů”.

“Vybělený kosti v pangejtech a temnejch roklínách. Bezejmenný místa...”.

“Líp bych to asi neřek”.

“Někdy to na mě padá. Takovej pocit beznaděje a zmaru. Smutek...”.

“Nesmíš se, Menhoriane, ohlížet zpátky, jinak tě to sežere. Dívej se dopředu. Do budoucnosti”.

“A o to taky jde. Žádnou nevidím”.

“A co ty palašovský šmuky, co tam na nás někde možná čekaj?”.

“Takhle jsem to nemyslel. Můžeme vůbec změnit svý životy”.

“Proč?”, otázal se Rien, “Vždyť je nám dobře. No řekni, není nám dobře?”.

“Prostě změnit. Usadit se. Věnovat se studiu, oddat se magii. Požívat úcty a důstojnosti. Mít postavení. Učít se od předchůdců a vyučít pokračovatele. Stát se součástí něčeho, co přetrvá věky”.

“To bysme ale tohle všechno museli zahodit. To přece nejde”.

“A o tom právě mluvím”, pronesl tiše Blathel, “Museli bychom to zahodit a ono to nejde”.

“Líp bych to neřek”.

“Ale řeks to”.

“Vlastně řek. Jo, řek”.

“No a o to právě jde. Víme, že je něco špatně, ale změnit se to nedá. Ta věc nás pořád někam žene. Pořád nás nutí opisovat kruh. Ale co to je?”.

“Červ nějaké v mozku. Co na tom záleží?”.

“Kruh je magické obrazec. Nekončí a nezačíná. Není z něj úniku”.

“Asi máš pravdu”.

“Kruh nemá budoucnost ani minulost. A my jsme štvanci kruhu”.

“Jo, málem bych zapomněl”, vzpomněl si Rien Gwardit, “Fionn už dovařil polívku ze sviště. Jestli chceš, aby na nás něco zbylo, tak pojď”.

Loudali se mlčky trávou k ležení.

* * *

Celý den byli na nohou. Důsledně se vyhýbali všem místům, kde by někoho mohli potkat. Levion je vedl. Už hodinu byla tma, když dorazili k místu, kde Radešův potok vtékal do potmělé šumné Aydarry. Tam na druhé straně řeky už Lintholdovy zákony neplatily. Nurnští zajeli do Homolského lesa a utábořili se. Hledat Kalajku v černočerné tmě, to by mohlo být velmi nebezpečné. Pro jistotu nerozdělali ani oheň. Pouze se krátce uradili na plánech pro příští den.

“Jestli v těch dolech nic nebude, tak jedeme domů”, oznámil vůdce Blathel.

Spolubojovníci souhlasili. Už byli unavení.

* * *

Nurnští vstali časně ráno. Jeli koňmo mělkou vodou podél Aydarry. Asi po třičtvrtě hodině Levion, který seděl na koni za Gerllodem Moskytem, seskočil.

“Dál půjdeme lesem. Zkrátíme si cestu”.

“Břehe tu jsou strmý”, namítl vůdce, “Budeme muset koně vést”.

“Jo. Řeka tu tvoří meandry. Lesem to bude podstatně rychlejší”.

“Dobře”.

Nad dolem se objevili kolem páté hodiny odpolední. Levion jim to řekl. Rozbili v lese ležení a Fionn Ruindorský, doprovázený dřevorubcem, odešel učinit základní průzkum. Opatrnost byla vždy namístě.

Průzkumníci nešli dlouho. Snad maximálně půl hodiny. Celou cestu mlčeli. Potom stromy prořídly a ti dva se ocitli na obrovském srázu. Připřítizili se na okraj a vleže pozorovali

okolí. Důl byl přímo pod nimi, šachty ale neviděli. Jen obrovské písčité prostranství a rozbořené ruiny dávných ubikací a torza tavicích pecí. Už se tu netěžilo hodně dlouho. Měli také výhled na Aydarru, hladina se leskla v odpoledním slunci. Fionn usoudil, že měď se odtud odvážela lodicemi.

“Vozili to loděma po řece”, řekl Levion, “Až dolu do Hádova”.

“Jo”.

“Taky se tudy splavuje dříví. Z Plyje a Klestě”.

“Hm”.

“Sem se dá dostat jenom po vodě”.

“Počkej tady”, řekl Fionn, “Slezu to dolu omrknout”.

Hraničář obešel srázy lesem až k vodě. Potom opatrně procházel po prostranství. Už viděl šachty ortu. Hledal stopy. A našel. Bylo mu jasné, že důl je sice uzavřený a všechno je tu v dezolátním stavu, ale dočista opuštěný není. Objevil velké množství stop.

* * *

“Někdo tam rozhodně žije”, oznámil stopař Nurnským, když se průzkumníci vrátili zpátky do ležení, “Našel jsem lidské stopy různého stáří. Ale hodně, hodně čerstvý”.

“Kolik bys odhadoval?”

“Hodně. Ale spíš, než kolik, by nás mělo zajímat, čeho”.

“Jak to myslíš, čeho?”

“Mám takový tušení, že tam budou nemrtví. Těžko se to vysvětluje. Je to pocit”.

“Pocit?”

“No, způsob chůze, obutí, a tak”.

“Obutí?”

“No, je hodně divný, když jde chlap a má třeba jen jednu botu. A tak podobně. Šourává chůze. Těžko se to vysvětluje”.

“Dobře”, řekl Gerllod Moskyt, “Furt je lepší s tím počítat, než bejt potom překvapený”.

“To je pravda”.

“Kdy tam vltítnem?”

“Až ráno”, rozhodl vůdce, “Za chvíli bude noc”.

“V dole nám to může bejt jedno”.

“Já vim. Ale aspoň přes tu pláň se dostaneme bezpečně”.

“Na tom něco je”, souhlasil Heft Taras.

“Nemrtví...”, špitl Algo Hvozdič vystrašeně.

Byl bledý jako stěna a ani Levion se netvářil dvakrát nadšeně.

* * *

V noci bylo ležení Nurnských napadeno vlky. Bylo to divné, že zaútočili takhle znenadání. Nurnští se s nimi vypořádali vcelku rychle, což o to. Hlídky zařazovaly jak měly a družiníci si nenechali rozbit bojovou formaci, kterou rozvinuli kolem koní.

“Je to divný”, odušil nad zabitými zvířaty stopař Fionn, “Takhle vlci neútočej, když nemusej nebo nemaj hlad. A hlad mívaj spíš v zimě”.

“Třeba jim někdo pomoh”, ozval se Rien Gwardit.

“Asi na těch nemrtvech něco bude”.

“Já jsem říkal, že mám ten pocit”, kývl hlavou Fionn.

“Hned po rozbřesku tam vltítnem. A koně necháme tady”.

“Jo”.

Nurnští zdvojili zbytek hlídek a šli dospat.

* * *

Ráno se nasnídali a připravili na cestu. Koně pevně uvázali ke stromům.

“Dál už s váma nepudu”, řekl Levion,

“Tohle pro mě není. Jsem dřevorubec”.

“Dobře”, řekl Gerllod, “Ale nikomu o nás neříkej. Prostě nás nikdy neviděl”.

“Jo”.

“Menhoriane?”, ozval se Algo Hvozdič.

Klepal se strachy.

“Co je?”

“Když tady Levion odchází”, kníkal vysokým hláskem, “A když teda vás neviděl...”.

“Tak co?”

“Tak já taky ne”.

“Co tím myslíš?”

“No, že já pudu s ním. Já na to prostě nemám. Byl to omyl”.

“No tak to je skvělý”, houkl Gerllod Moskyt, “Je tady ještě někdo, kdo nás nikdy neviděl?”

“Není?”, uklidnil se trochu, “No tak to jsem rád, že to není nakažlivý”.

“Jdem?”, kývl Levion na Alga Hvozdička.

“Hm. Jo”.

Odešli.

Menhorian Blathel nakreslil do písku formaci. Gerllod Moskyt si udělal jistý přehled o tom, kolik se po družině najde luceren, olejů, lan a tak podobně. Přeci jen, jde se pod zem. A to není

žádná legrace. Kdo ví, co je tam všechno může potkat.

* * *

Babí léto zbarvilo okolní lesy pestrými barvami nadcházejícího podzimu. Lisceanský hostinec U hrocha byl našlapaný k prasknutí.

“A pak už to šlo ráz na ráz”, zařval Dolwen Mukurský a zakouel očima.

“No, spíš na několik rázů”, opravil přítele Menhorian Blathel, “Museli jsme se několikrát stáhnout”.

“Ale vždycky jsme se vrátili!”

“Jo. Vrátili... Jeremiáš, ještě pivo!”

“Všem dokola?”

“Jo”.

Hostinský se vrátil s dvěma napěněnými květy korbelů a postavil je na stůl. Potom si sedl.

“Tak vyprávějte, chlapi, nenapínejte mě. Jaký to v tom dole bylo?”

“Drsný”, řekl Gerllod Moskyt.

“A nemohl bys to trochu rozvést?”, ohradil se hospodský Jeremiáš, “Abych si to moh nějak jasně představit?”

“Tak teda poslouchej... A nepřerušuj”.

“Jako myška...”, usmál se Jeremiáš.

“Ten důl byl plnej nemrtvech”.

Staré šachty byly skutečně plné nemrtvých. Kaerstagové si říkali ti muži, kteří je ovládali. Tři bratři. Narden, Lisden a Garach. Upří. Jejich totožnost si Nurnští dali dohromady postupně ze zabaveného majetku a písemností. Když to začalo, neměli vůbec ponětí, s čím se to vlastně dostali do křížku. Bratři Kaerstagové měli problém. Ten problém se jmenoval Gnach a Chadur. Gnach Kaerstag byl jejich milovaný děd, a Chadur otec. Jejich těla se opotřebením začala rozpadat a oni byli nuceni nalézt pro ně těla nová. Ale kde taková vhodná a dostatečně urozená těla najednou vzít? Uchýlili se tedy k riskantnímu kroku. Za pomoci vysoké magie nechali provést transfer duší svých drahých předků do kamene, kde černé duše měly vyčkat do doby, než budou vhodná těla připravena a bude moci započít transfer zpět. Aby duše milovaných nebyly vystaveny riskantnímu přetrvávání v nestálých schránkách, nechali si pro tyto účely v Marrburku zhotovit šperk. Zlatý šperk, jehož ústředním středobodem byly by dva broušené obsidiány. Obsidián je velmi tvrdý kámen a pro kýžené účely zdál se být materiálem nejvhodnějším. A také jim vyhovovala barva. Práci pro transfer zadali u vyhlášeného marrburského theurga jménem Palaš. Ten také

zařídil zhotovení zmíněného šperku.

“Aha”, špitl Jeremiáš Čipera, “A z toho transferu chytil starej Palaš toho červa”.

“Larvu”, podotkl Gwardit.

“Kdo ví, z čeho to ten chlap chyt”, pokýval hlavou Gerllod Moskyt, “Ten chlap si nejspíš zahrával na více frontách. Taky mu to mohli udělat sami Kaerstagové”.

“Dobře, ale tihle Kaerstagové za práci nezaplátili”.

“Přesně tak. Měli, co potřebovali”.

Potom Kaerstagové sháněli ta těla. Už nikdo nezjistí, kde a jak, ale jistě to musela být nějaká nechutná záležitost. Každopádně těla zřejmě alespoň vybrali. Někde v dosahu, avšak s největší pravděpodobností mimo Gwendarron. A tady v příhraničí vybrali místo dostatečně klidné a odlehle s přístupovou cestou po vodě, kam by těla mohli přepravit a transfer duší v tichosti provést.

“A vybrali si Kalajku”.

“Jo”.

Místo opuštěné, dobře hájitelné. Neponechali nic náhodě. Vstupní šachty toho dolu doslova zamořily ghúly a jinými zplodinami nekromancie. Lisden Kaerstag čekal v hnízdě a Garach s Nardem zatím připravovali převoz.

“O tom, že v Kalajce leží ten dávný Gulův lup, to nevěděli?”

“Ne. To byl úplně jiný příběh. Tak hluboko se vůbec nedostali. Ani to neplánovali”.

Nurnští tedy do dolu vtrhli dopoledne dvaadvacátého. Ten den, co odešli Levion s Algem. Vtrhli a okamžitě seznali, že důl nejenže není prázdný, ale že byl přeměněn v takřka nedobytnou pevnost. Lisden Kaerstag vedl své přísluhoče do litého boje. Hájil svou baštu do úmoru. Věděl, že v sázce je příliš mnoho. Proto se Nurnští museli z řeže stáhnout. V lese ošetřili zranění a dali se dohromady. Už věděli, s jakou silou mají tu čest. Věděli, že dobývat kalajské díry budou jistě na několikrát. Výhodou bylo, že ta černá lůza z dolů striktně udržovala obrannou strategii. Ven za žádnou cenu nepronikali.

“Dalšího dne jsme tam vtrhli dvakrát”, řekl Gerllod Moskyt, “Jednou hned po ránu a potom asi kolem druhý odpoledne. Jinak to nešlo. Jejich síla byla obrovská”.

Teprve při odpoledním útoku se Nurnským podařilo prorazit do nitra dolů. Zabili přítom Lisdrena Kaerstaga. A zabavili ten Palašův šperk. Spousta nemrtvých se rozprchla po podzemí. Z nějakých zabavených dokumentů si

druzi začali dávat dohromady dvě a dvě a přišli na to, o co těm Kaerstagům vlastně šlo. A věděli už, že těla jsou na cestě.

“A v tom boji padnul Erlich Kačabaj, zvaný Ohněžár”, podotkl Dolwen.

“Jo, zabil ho ghúl. Strašná věc”.

“A co jste udělali potom?”

“Věděli jsme, že přivezou těla. Nejspíš po vodě”, řekl hobit Adon, “Tak jsme se tam zabarikádováni a ve tmě čekali”.

“A Fionn hlídkoval u ústí hlavní šachty”.

“Udržovali jsme tu vstupní část Kalajky pod kontrolou a čekali. Jako krtci. Občas se připotácěla nějaká nemrcoušská mátoha a chtěla kousnout”.

Takhle čekali až do doby, než se objevily lodě. Bylo to dlouhé čekání ve tmě při lucernách. Nurnští věděli, že setkání se zbylými bratry Kaerstagovými nebude vůbec lehké. Jediné, co stálo na jejich straně, byl moment překvapení. Nurnští věděli, Kaerstagové ne. A dědek s fotrem uzamčení v obsidiánových kecích se houpali vůdci Blathelovi na krku.

“Potom se objevili proti proudu Ayardry”, řekl Fionn, “Kolem poledního. Dvě lodice. V každé jedna truhlice. Doběh jsem k našim a šli jsme na zec”.

“Vy jste útočili ze břehu?”

“Jo, bylo to nejlepší. Na lodích se nemohli moc bránit. A chránili ty těla”.

Holdně nemrtvých bylo pobito ještě než lodice přirazily ke břehu. To bylo velké štěstí. Potom Nurnští počali ustupovat směrem k dolu a v rozvité rojnici pálili. Nakonec došlo k závěrečné řeži v místech, kde měli pro účely obrany zbudován základní tábor.

“Bylo to hodně kruté”, shrnul Gerllod, “Ale měli jsme dobrou strategii a čas si všechno promyslet a připravit předem”.

Těla nemrtvých i Kaerstagů byla spálena na prostranství před Kalajkou. Včetně dvou mrtvých těl v truhlách. Lodice proděravěny a poslány na dno.

“To muselo bejt kruté, děsuplný”, odtušil Jeremiáš Čípera.

“Jo, to bylo”, řekl Heft, “Ale potom to ještě pokračovalo”.

“Dal bych si ještě pivo”, houkl Horác Lipový.

“Všem dokola?”

“Jo”.

“Tak počkejte”.

“Potom už jsme hledali ty palašovské šmuky”, ujal se vyprávění Rien Gwardit.

“Věděli jsme, že to tam někde musí bejt”, doplnil Dolwen.

“Jo, ale leželo to tam už hrozně dlouho.

Takže stopy žádné”.

“A žilo tam hrozný jeskynný havěti”.

“To si dovedu představit”, přitakal Jeremiáš.

“Myslím, že nedovedeš. Fakt to bylo hrozný”.

“Co ti mám povídat”, shrnul Gerllod,

“V naprostý tmě jsme tam strávili dva a půl dne a šáhli jsme si opravdu na dno”.

Ano, sáhli si na dno sil. Šachty byly velmi úzké, mnohdy druzi lezli plazivkami a přitom museli bojovat. Mazlavý jíl jim slepil vlasy, vnikl do batohů, do jídla. Čisté vody měli málo a brzy se začaly povážlivě tenčit zásoby oleje. Přesto je stále cosi táhlo dál. Cítili vzácnou soudržnost, přátelství.

“Tekla tam spodní voda”, připomněl Menhorian Blathel, “Vlastně spodní patra byly pod vodou”.

“A potom to Gerllod našel”, řekl Fionn,

“Místo, kde Gulo nebo některý z jeho kumpánů tenkrát ukryl lup”.

“Jo”, řekl Gerllod, “Asi se to tam celý propadlo. Musel jsem se potápět do hloubky a

hmatat potmě po dně. V mazlavým jílu”.

“Zprvu nás tam šlo víc”, ozval se

Dolwen, “Ale žily tam nějaký skoro průsvitný ryby. S tesákama jako nože”.

“Málem jsme tam pochcípali”, oťásl se vzpomínkou Heft Taras, “Bylo to hrůzostrašný”.

“Nakonec se tam teda potápěl jenom Gerllod”, pravil Rien Gwardit, “Nahej a jen s kudlou. Když něco našel, přines to. Bral jsem to vod něj a dával na hromádku”.

“Jo”.

“Koukal jsem, jestli jdou bubliny. Kdyby přestaly jít, táhli bysme”.

“Gerllod byl totiž na laně. Měli jsme znamení. Kdyby třikrát škubnul, tahali bysme. A nebo kdyby přestaly jít bubliny”.

“Jo, tak to bylo”.

“Několikrát jsme ho vytáhli polomrtvýho. Tekla z něj krev”.

“Vzpomínám si, že jsem byl strašně zmrzlej”, řekl Gerllod Moskyt, “Byl jsem studenej jak ropucha a cvakaly mi zuby”.

“Gerllod Moskyt je hrdina”, rozhodl

vůdce Menhorian Blathel.

“Jo, to je”.

“No a nakonec jsme to zabalili. Ty šmuky byly rozesetý po dně a jít dál bylo nebezpečný”.

“Dobře”, řekl Jeremiáš, “Já dojdou do sklepa pro kořalku, abysme zapili to hrdinství, a vy si zatím připravte, jako to bylo dál”.

Dál už toho mnoho nebylo. U řeky v písku pohřbili Ohněžárovo tělo. Na rov zarazili prkno, do něhož nožem vyrýpali jméno. Erlich Kačabaj. Na koních odjeli skrze lesy k Marrburku. S Jordou Palašem se už nesetkali. Neměli, co s ním řešit. Šperky z Kalajky považovali za svou kořist, kterou si vysloužili krví a potem. Nikdo o těch špercích tam neměl ani tušení. A Gulo byl mrtvý. Jediná věc, na kterou snad Palaš měl jakés také právo, byl ten obsidiánový šperk. Trochu se kvůli němu cestou chytli. Nurnští jej považovali za svou kořist. Pouze Gerllod Moskyt cítil, že by jej měli vrátit. A Menhorian Blathel, vůdce Nurnských, neměl v této věci vyhraněný názor. Nakonec nechal hlasovat. Hlasování potvrdilo, že obsidiánový přívěšek patří Nurnským. Prodali jej v nurnském klenotnictví za zbytkovou cenu.

“Stejně si pořád myslím, že jsme to měli tomu Palašovi vrátit”, pravil Gerllod.

“Ale houby”, zavrtěl hlavou Rien

Gwardit, “Jednou jsme to našli, tak to bylo naše”.

“Mohli jsme se s ním nějak domluvit”.

“Prdlajs”.

“Palaš nás neplatil”, řekl Menhorian,

“Kdyby jo, bylo by to jiný. Ale jiný to nebylo”.

“Správně. Bylo to takový, jaký to bylo”, přitakal Gwardit.

“Já vim. Ale někdy jsou věci, který se prostě patří udělat. Tak nějak z pocitu”.

“Já mám pocit, že tam toho ještě spousta zůstalo”.

“Aha”.

“Jsme lidi kruhu”, řekl s vážnou tváří Menhorian, “Štvančí”.

“Jo, to jsme”.

“Víme, že je něco špatně, ale změnit se to nedá”.

“Je to tak”.

“Ta věc nás pořád někam žene. Pořád nás nutí opisovat kruh. Ale co to je?”

“Červ nějaký v mozku. Co na tom záleží?”

“Asi nic”.

“Líp bych to neřek”.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*